ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

zo 16. decembra 2008 *

V spojených veciach T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06,

Budějovický Budvar, národní podnik, so sídlom v Českých Budějoviciach (Česká republika), v zastúpení: F. Fajgenbaum a C. Petsch, advokáti,

žalobca,

proti

Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), v zastúpení: A. Folliard-Monguiral, splnomocnený zástupca,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom ÚHVT a vedľajší účastník v konaní pred Súdom prvého stupňa:

* Jazyk konania: angličtina.

Anheuser-Busch, Inc., so sídlom v Saint Louis, Missouri (Spojené štáty americké), v zastúpení: pôvodne V. von Bomhard, A. Renck, B. Goebel a A. Pohlmann, neskôr V. von Bomhard, A. Renck a B. Goebel, advokáti,

ktorej predmetom je žaloba proti rozhodnutiam druhého odvolacieho senátu ÚHVT vyhláseným 14. júna (vec R 234/2005-2), 28. júna (veci R 241/2005-2 a R 802/2004-2) a 1. septembra 2006 (vec R 305/2005-2), týkajúcim sa námietkových konaní medzi Budějovickým Budvarom, národným podnikom, a Anheuser-Busch, Inc.,

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory V. Tiili, sudcovia F. Dehousse (spravodajca) a I. Wiszniewska-Białecka,

tajomník: K. Pocheć, referentka,

so zreteľom na žaloby podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 26. augusta (vec T-225/06), 15. septembra (veci T-255/06 a T-257/06) a 14. novembra 2006 (vec T-309/06),

so zreteľom na vyjadrenia ÚHVT k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 30. januára (vec T-225/06), 20. februára (vec T-257/06), 26. apríla (vec T-255/06) a 27. apríla 2007 (vec T-309/06),

so zreteľom na vyjadrenia Anheuser-Busch, Inc., k žalobe podané do kancelárie Súdu prvého stupňa 30. januára (vec T-225/06), 28. februára (vec T-257/06), 7. mája (vec T-255/06) a 24. mája 2007 (vec T-309/06),

so zreteľom na uznesenie predsedu prvej komory Súdu prvého stupňa z 25. februára 2008, ktorým bolo v súlade s článkom 50 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa nariadené spojenie týchto vecí na účely ústnej časti konania,

po pojednávaní z 1. apríla 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

A — *Medzinárodné právo*

1 Články 1 až 5 Lisabonskej dohody o ochrane označení pôvodu a ich medzinárodného zápisu z 31. októbra 1958, revidovanej v Štokholme 14. júla 1967, v znení zmien a doplnení z 28. septembra 1979 (ďalej len „Lisabonská dohoda“), stanovujú:

„Článok 1

1. Krajiny, ktorých sa táto dohoda týka, tvoria Osobitnú úniu v rámci Únie na ochranu priemyslového vlastníctva.

2. Zaväzujú sa podľa podmienok tejto dohody chrániť na svojich územiach označenia pôvodu výrobkov iných krajín Osobitnej únie, ktoré sú uznávané a chránené z tohto titulu v krajine pôvodu a zapísané na Medzinárodnom úrade duševného vlastníctva…, o ktorom hovorí Dohovor zriaďujúci Svetovú organizáciu duševného vlastníctva…

Článok 2

1. V zmysle tejto dohody sa rozumie pod pojmom ‚označenie pôvodu' zemepisný názov krajiny, oblasti nebo miesta slúžiaci na označenie, odkiaľ pochádza výrobok, ktorého akosť alebo znaky sú dané výlučne alebo podstatne zemepisným prostredím, počítajúc do toho prírodných činiteľov a ľudských činiteľov.

2. Krajinou pôvodu je tá krajina, ktorej meno alebo meno jej kraja alebo miesta tvorí označenie pôvodu, ktoré poskytlo výrobku jeho všeobecnú známosť.

Článok 3

Ochrana sa zabezpečuje proti každému prisvojovaniu alebo napodobňovaniu, aj keď pravý pôvod výrobku je označený alebo aj keď je označenie použité v preklade alebo je sprevádzané výrazmi, ako napr. ‚druh', ‚typ', ‚spôsob', ‚imitácia' alebo pod.

Článok 4

Ustanovenia tejto dohody nijako nevylučujú už platnú ochranu označení pôvodu poskytovanú v jednotlivých krajinách tejto Osobitnej únie na podklade iných medzinárodných dojednaní, ako napr. Parížskeho dohovoru z 20. marca 1883 na ochranu priemyslového vlastníctva a jeho neskorších revízií a Madridskej dohody zo 14. apríla 1891 o potlačovaní falošných alebo klamavých údajov o pôvode tovaru a jej neskorších revízií alebo na podklade národného zákonodarstva alebo právnej vedy.

Článok 5

1. Označenia pôvodu sa zapíšu na Medzinárodnom úrade na žiadosť úradov krajín Osobitnej únie na meno fyzických alebo právnických, verejných alebo súkromných osôb oprávnených používať tieto označenia podľa ich národného zákonodarstva.

2. Medzinárodný úrad oznámi bez meškania zápisy úradom členských krajín Osobitnej únie a uverejní ich v periodicky vydávanom vestníku.

3. Úrady krajín môžu s udaním dôvodov vyhlásiť, že nemôžu zabezpečiť ochranu určitého označenia pôvodu, ktorého zápis im bude oznámený, pokiaľ ich vyhlásenie bude doručené Medzinárodnému úradu v lehote jedného roka odo dňa prijatia oznámenia o zápise. Toto vyhlásenie nemôže v príslušnej krajine spôsobiť ujmu iným formám ochrany označenia, na ktoré by si oprávnený žiadateľ mohol robiť nárok v zmysle ustanovenia vyššie uvedeného článku 4.

…“

2 Pravidlá 9 a 16 vykonávacieho predpisu k Lisabonskej dohode v znení účinnom od 1. apríla 2002 stanovujú:

„*Pravidlo 9*

Vyhlásenie o odmietnutí

1. Vyhlásenie o odmietnutí oznamuje Medzinárodnému úradu príslušný orgán zmluvnej krajiny, pre ktorú je odmietnutie vystavené, a ktoré musí tento orgán podpísať.

…

Pravidlo 16

Neplatnosť

1. Ak je účinnosť medzinárodného zápisu v zmluvnej krajine vyhlásená za neplatnú a neplatnosť už nemôže byť predmetom žiadneho opravného prostriedku, príslušný orgán zmluvnej krajiny musí neplatnosť oznámiť Medzinárodnému úradu.

…“

3 Články 1 a 2 Zmluvy medzi Československou socialistickou republikou a Rakúskou republikou o ochrane údajov o pôvode, označení pôvodu a iných označení poľnohospodárskych a priemyselných výrobkov odkazujúcich na pôvod, podpísanej 11. júna 1976, ktorá bola začlenená do právneho poriadku Českej republiky (ďalej len „dvojstranná zmluva“), stanuje toto:

„*Článok 1*

Každý zo zmluvných štátov sa zaväzuje urobiť všetky opatrenia potrebné na to, aby účinným spôsobom chránil proti nekalej súťaži v obchodnom styku údaje o pôvode, označenia pôvodu a iné označenia poľnohospodárskych a priemyselných výrobkov

odkazujúcich na pôvod, ktoré patria do skupín uvedených v článku 5 a sú bližšie označené v Dohode podľa článku 6, ako aj mená a vyobrazenia spomínané v článkoch 3, 4 a 8 v odseku 2.

Článok 2

Pod údajmi o pôvode, označeniami pôvodu a inými označeniami odkazujúcimi na pôvod sa podľa tejto Zmluvy rozumejú všetky odkazy, ktoré sa priamo alebo nepriamo vzťahujú na pôvod výrobku. Taký odkaz tvorí v zásade zemepisné označenie. Môžu ho tvoriť aj iné údaje, ak príslušné obchodné kruhy krajiny pôvodu v nich vidia v súvislosti s takto označeným výrobkom odkaz na krajinu, v ktorej bol výrobok zhotovený. Uvedené označenia môžu popri odkaze na pôvod z určitej zemepisnej oblasti obsahovať aj údaje o akosti príslušného výrobku. Tieto osobitné vlastnosti výrobkov sú výhradne alebo prevažne podmienené zemepisnými alebo ľudskými činiteľmi.“

4 Článok 5 ods. 1 bod B 2 dvojstrannej zmluvy uvádza pivo medzi skupinami českých výrobkov, na ktoré sa vzťahuje ochrana zavedená touto zmluvou.

5 Podľa znenia článku 6 dvojstrannej zmluvy „označenia jednotlivých výrobkov, ktoré spĺňajú predpoklady článkov 2 a 5 a ktoré požívajú ochranu podľa tejto Zmluvy a nie sú teda označeniami druhu, budú uvedené v dohode, ktorú uzavrú vlády oboch zmluvných štátov“.

6 Článok 16 ods. 3 dvojstrannej zmluvy stanovuje, že každý zo zmluvných štátov ju môže vypovedať v lehote aspoň jedného roka písomne diplomatickou cestou.

7 Podľa článku 6 dvojstrannej zmluvy bola 7. júna 1979 uzavretá dohoda o jej vykonávaní (ďalej len „dvojstranná dohoda“). Príloha B dvojstrannej dohody „Československé označenia poľnohospodárskych a priemyselných výrobkov“ uvádza v kategórii „Pivo“ označenie „Bud“.

B — *Právo Spoločenstva*

8 Články 8 a 43 nariadenia Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001; s. 146), v znení zmien a doplnení, sú formulované takto:

„*Článok 8*

Relatívne dôvody zamietnutia

…

4. Na základe námietky majiteľa nezapísanej ochrannej známky alebo iného označenia používaného v obchodnom styku, ktorý má väčší ako iba lokálny význam, ochranná

známka, o ktorú sa žiada, nebude zapísaná, pokiaľ podľa práva členského štátu, ktorým sa riadi dané označenie:

a) práva k takémuto označeniu boli nadobudnuté pred dátumom podania prihlášky ochrannej známky spoločenstva alebo pred dátumom práva prednosti uplatneného vo vzťahu k prihláške ochrannej známky spoločenstva;

b) takéto označenie prepožičiava jeho majiteľovi právo zakázať používanie nasledujúcej [neskoršej — *neoficiálny preklad*] ochrannej známky.

…

Článok 43

Preskúmanie námietok

1. Pri preskúmavaní námietok úrad vyzve strany, tak často, ako to bude potrebné, aby predložili pripomienky, v lehote stanovenej úradom, k oznámeniam ostatných strán alebo k tým, ktoré vydá samotný úrad.

2. Ak si to prihlasovateľ tak želá, majiteľ skoršej ochrannej známky, ktorý podal námietku, musí predložiť dôkaz o tom, že, v období päť rokov pred dňom uverejnenia prihlášky ochrannej známky spoločenstva, bola skoršia ochranná známka spoločenstva uvedená v spoločenstve do užívania v súvislosti s tovarmi alebo službami, na ktoré bola zapísaná a ktoré cituje ako opodstatnenie svojej námietky, alebo o tom, že existujú dôvody nevyužívania, za predpokladu, že skoršia ochranná známka spoločenstva bola k tomuto dňu už zapísaná najmenej päť rokov. Pokiaľ nie je v tomto zmysle dôkaz, námietka sa zamietne. Ak sa skoršia ochranná známka spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb [Ak to prihlasovateľ navrhne, majiteľ skoršej ochrannej známky Spoločenstva, ktorý podal námietku, musí predložiť dôkaz o tom, že v období päť rokov pred dňom zverejnenia prihlášky ochrannej známky Spoločenstva bola skoršia ochranná známka Spoločenstva používaná v Spoločenstve v súvislosti s tovarmi alebo so službami, na ktoré je zapísaná a ktoré uvádza ako dôvod svojej námietky, alebo o tom, že existujú náležité dôvody nepoužívania, za predpokladu, že skoršia ochranná známka Spoločenstva bola k tomuto dňu už zapísaná najmenej päť rokov. Pokiaľ nie je v tomto zmysle predložený dôkaz, námietka sa zamietne. Ak sa skoršia ochranná známka Spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb — *neoficiálny preklad*].

3. Odsek 2 sa bude uplatňovať na skoršie ochranné známky uvedené v článku 8 ods. 2 [písm.] a) nahradením využívania v tom členskom štáte, v ktorom bola skoršia ochranná známka chránená používaním v Spoločenstve.

…“

Okolnosti predchádzajúce sporu

A — *Prihlášky ochrannej známky Spoločenstva podané zo strany Anheuser-Busch*

9 Anheuser-Busch, Inc., podal na Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) na základe nariadenia č. 40/94 štyri prihlášky ochrannej

známky Spoločenstva, a to 1. apríla 1996 prihlášku č. 24711, 28. júla 1999 prihlášku č. 1257849, 11. apríla 2000 prihlášku č. 1603539 a 4. júla 2000 prihlášku č. 1737121.

10 Predmetom prihlášky č. 1257849 (ďalej len „prihláška č. 1“) bola táto obrazová ochranná známka:

11 Výrobky, pre ktoré sa požaduje zápis obrazovej ochrannej známky, patria do tried 16, 21, 25 a 32 v zmysle Niceskej dohody o medzinárodnom triedení výrobkov a služieb pre zápis známok z 15. júna 1957 v revidovanom a doplnenom znení a zodpovedajú pre každú z tried tomuto opisu:

— trieda 16: „Papier, lepenka a výrobky vyrobené z týchto materiálov (zaradené do triedy 16); tlačoviny; knihviazačský materiál; fotografie; potreby na písanie; lepidlá (lepiace materiály) na kancelárske účely alebo na použitie v domácnosti; potreby pre umelcov; štetce; písacie stroje a kancelárske pomôcky (s výnimkou nábytku); učebný alebo vzdelávací materiál (s výnimkou prístrojov); obalové materiály z plastu (zaradené do triedy 16); hracie karty; tlačové písmo; tlačiarenské štočky“,

— trieda 21: „Kuchynské náradie a nádoby a náradie a nádoby pre domácnosť (nevyrobené z drahých kovov alebo bez povrchovej úpravy drahými kovmi);

hrebene a špongie; kefy (s výnimkou štetcov); materiál na výrobu kief; výrobky na čistenie; oceľová vlna; sklo ako surovina alebo polotovar (s výnimkou stavebného skla); sklenené výrobky, porcelán a hrnčiarsky tovar (zaradené do triedy 21)“,

— trieda 25: „Oblečenie, obuv, pokrývky hlavy“,

— trieda 32: „Pivá; minerálne a sýtené vody a iné nealkoholické nápoje; ovocné nápoje a ovocné šťavy; sirupy a iné prípravky na výrobu nápojov“.

12 Prihláška obrazovej ochrannej známky bola 2. mája 2000 uverejnená vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 34/00.

13 Predmetom troch prihlášok, č. 24711, č. 1603539 a č. 1737121, bola slovná ochranná známka BUD (ďalej len v uvedenom poradí „prihláška č. 2“, „prihláška č. 3“ a „prihláška č. 4“).

14 Výrobky a služby, pre ktoré sa požaduje zápis ochrannej známky, patria do tried 32 (prihláška č. 2), 32 a 33 (prihláška č. 3), 35, 38, 41 a 42 (prihláška č. 4) v zmysle Niceskej dohody a zodpovedajú pre každú z tried tomuto opisu:

— trieda 32: „Pivo, svetlé pivo, porter, alkoholické a nealkoholické sladové nápoje“ (prihláška č. 2) a „Pivo“ (prihláška č. 3),

— trieda 33: „Alkoholické nápoje“,

— trieda 35: „Vytváranie databáz, zber údajov a informácií v databázach“,

— trieda 38: „Telekomunikácie, a to poskytovanie a ponúkanie údajov a informácií, ponuka a šírenie informácií uschovávaných v databázach“,

— trieda 41: „Vzdelávanie, zábava“,

— trieda 42: „Reštauračné služby, služby barov a vinární, prevádzkovanie databáz“.

15 Prihlášky slovnej ochrannej známky BUD boli uverejnené vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva* č. 93/98 zo 7. decembra 1998 (prihláška č. 2), č. 19/01 z 26. februára 2001 (prihláška č. 3) a č. 22/01 z 5. marca 2001 (prihláška č. 4).

B — *Námietky podané proti prihláškam ochrannej známky Spoločenstva*

16 Spoločnosť Budějovický Budvar, národní podnik, so sídlom v Českej republike (ďalej len „Budvar"), podala 1. augusta 2000 (proti prihláške č. 1), 5. marca 1999 (proti prihláške č. 2), 22. mája 2001 (proti prihláške č. 3) a 5. júna 2001 (proti prihláške č. 4) námietky podľa článku 42 nariadenia č. 40/94, a to vo vzťahu k všetkým výrobkom uvedeným v prihláškach.

17 Na podporu svojich námietok sa Budvar dovolával v prvom rade podľa článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 medzinárodnej obrazovej ochrannej známky č. 361 566, zapísanej pre „všetky druhy svetlého a tmavého piva", s účinkom v Rakúsku, Beneluxe a Taliansku, zobrazenej takto:

18 Budvar následne na to uplatňoval na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 označenie pôvodu „bud" (označenie pôvodu č. 598), zapísané 10. marca 1975 pre pivo Svetovou organizáciou duševného vlastníctva (WIPO) na základe Lisabonskej dohody s účinkom vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku.

19 Okrem toho v rámci prihlášok č. 1, 2 a 3 Budvar uplatňoval aj označenie pôvodu „bud“, ktoré je v Rakúsku chránené pre pivo na základe dvojstrannej zmluvy.

C — *Rozhodnutia námietkového oddelenia*

20 Rozhodnutím zo 16. júla 2004 (č. 2326/2004), vydaným v rámci prihlášky č. 4, námietkové oddelenie čiastočne vyhovelo námietkam, ktoré boli podané proti zápisu prihlasovanej ochrannej známky.

21 Námietkové oddelenie zastávalo názor, že po prvé Budvar preukázal, že vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku má právo na označenie pôvodu „bud“.

22 Po druhé, pokiaľ ide o Taliansko a Portugalsko, námietkové oddelenie zastávalo názor, že tvrdenia, ktoré uvádza Budvar, neboli dostatočne presné na určenie pôsobnosti ochrany uplatňovanej na základe vnútroštátnych právnych poriadkov týchto dvoch členských štátov.

23 Po tretie námietkové oddelenie, domnievajúc sa, že „reštauračné služby, služby barov a vinární“, uvedené v prihláške č. 4 (trieda 42), sú podobné „pivu“, na ktoré sa vzťahuje označenie pôvodu „bud“, dospelo k záveru, že existuje nebezpečenstvo zámeny, keďže predmetné označenia sú zhodné.

24 Po štvrté, pokiaľ ide o ostatné výrobky, a v rámci francúzskeho práva uplatniteľného v prejednávanom prípade, námietkové oddelenie uviedlo, že Budvar nepreukázal, ako používanie prihlasovanej ochrannej známky môže oslabiť či zneužiť všeobecnú známosť predmetného označenia pôvodu, pokiaľ ide o odlišné výrobky.

25 V dôsledku toho námietkové oddelenie vyhovelo námietkam, ktoré podal Budvar, pokiaľ ide o „reštauračné služby, služby barov a vinární“ (trieda 42), uvádzané v prihláške č. 4.

26 Rozhodnutiami z 23. decembra 2004 (č. 4474/2004 a č. 4475/2004) a z 26. januára 2005 (č. 117/2005) námietkové oddelenie zamietlo námietky podané proti zápisu ochranných známok, ktoré boli predmetom prihlášok č. 1, 3 a 2 v uvedenom poradí.

27 Námietkové oddelenie sa v podstate domnievalo, že nebolo preukázané, že označenie pôvodu „bud“, pokiaľ ide o Rakúsko, Francúzsko, Taliansko a Portugalsko, je označením používaným v obchodnom styku, ktorého význam nie je iba lokálny. Námietkové oddelenie, ktoré dospelo k tomuto záveru, zastávalo názor, že je potrebné použiť rovnaké kritériá, ako sú kritériá stanovené v článku 43 ods. 2 nariadenia č. 40/94, v ich spojení s pravidlom 22 ods. 2 a 3 nariadenia Komisie (ES) č. 2868/95 z 13. decembra 1995, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 303, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 189), týkajúcim sa dôkazu o „riadnom používaní“ skorších ochranných známok, na ktorých sa zakladá námietka.

D — *Rozhodnutia druhého odvolacieho senátu ÚHVT*

28 Dňa 21. februára a 18. marca 2005 podal Budvar proti rozhodnutiam námietkového oddelenia o zamietnutí námietok, ktoré boli podané v rámci prihlášok č. 1, 2 a 3 (v uvedenom poradí rozhodnutia námietkového oddelenia č. 4474/2004, č. 117/2005 a č. 4475/2004), tri odvolania.

29 Anheuser-Busch podal 8. septembra 2004 odvolania proti rozhodnutiu námietkového oddelenia, ktorým bolo čiastočne vyhovené námietkam, pokiaľ ide o „reštauračné služby, služby barov a vinární“ (trieda 42), podaným v rámci prihlášky č. 4 (rozhodnutie námietkového oddelenia č. 2326/2004). Budvar navrhol zrušenie rozhodnutia námietkového oddelenia v rozsahu, v akom boli námietky zamietnuté vo vzťahu k iným službám zaradeným do tried 35, 38, 41 a 42.

30 Tromi rozhodnutiami vyhlásenými 14. júna (vec R 234/2005-2), 28. júna (vec R 241/2005-2) a 1. septembra 2006 (vec R 305/2005-2) druhý odvolací senát ÚHVT zamietol odvolania, ktoré podal Budvar v rámci prihlášok č. 1, 2 a 3.

31 Rozhodnutím vyhláseným 28. júna 2006 (vec R 802/2004-2) odvolací senát vyhovel odvolaniu, ktoré podal Anheuser-Busch v rámci prihlášky č. 4, a zamietol námietky, ktoré podal Budvar, v celom ich rozsahu.

32 Rozhodnutia vyhlásené 28. júna (veci R 241/2005-2 a R 802/2004-2) a 1. septembra 2006 (vec R 305/2005-2) odkazovali na odôvodnenie uvedené v rozhodnutí zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2).

33 Vo všetkých štyroch rozhodnutiach (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“) odvolací senát najprv uviedol, že sa zdá, že Budvar na odôvodnenie svojich námietok už neodkazuje na medzinárodnú obrazovú ochrannú známku č. 361 566, ale že odkazuje iba na označenie pôvodu „bud“.

34 V nadväznosti na to odvolací senát v podstate zastával názor, že po prvé je ťažko predstaviteľné, aby sa označenie BUD mohlo považovať za označenie pôvodu, ba dokonca za nepriame označenie zemepisného pôvodu. Odvolací senát z toho vyvodil, že námietkam nie je možné podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vyhovieť na základe práva predkladaného ako označenie pôvodu, ktoré však v skutočnosti takým označením nie je.

35 Po druhé odvolací senát, ktorý analogicky použil ustanovenia článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 a pravidlo 22 nariadenia č. 2868/95, konštatoval, že dôkazy, ktoré poskytol Budvar, týkajúce sa používania označenia pôvodu „bud“ v Rakúsku, vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku, nie sú dostatočné.

36 Po tretie odvolací senát zastával názor, že námietky museli byť zamietnuté aj z toho dôvodu, že Budvar nepreukázal, že mu predmetné označenie pôvodu poskytovalo právo zakázať používanie výrazu „bud“ ako ochrannej známky v Rakúsku alebo vo Francúzsku.

Konanie a návrhy účastníkov konania

37 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (prvá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania vyzval účastníkov konania, aby odpovedali na určité otázky, čo účastníci urobili v stanovenej lehote.

38 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na položené ústne otázky boli vypočuté na pojednávaní 1. apríla 2008.

39 Vo veciach T-225/06, T-255/06 a T-309/06 Budvar navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— vyhlásil rozhodnutie, že ÚHVT nemal pristúpiť k uverejneniu predmetných prihlášok pre existenciu absolútnych dôvodov zamietnutia.

40 Okrem toho v každej z vecí Budvar navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

— určil, že odvolací senát nie je príslušný na to, aby posudzoval „hmotnoprávnu“ platnosť skorších práv uplatňovaných v rámci námietok,

— určil, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné a porušuje zásadu rovnakého zaobchádzania pred ÚHVT z dôvodu nesprávneho výkladu pojmu „iné označenie používané v obchodnom styku“, tak ako je uvedený v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94,

— v dôsledku toho určil, že listiny predložené v rámci diskusie preukazujú používanie označenia BUD vo funkcii označenia pôvodu, a v prípade potreby určil, že označenie pôvodu „bud“ skutočne predstavuje označenie používané v obchodnom styku v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94,

— konštatoval, že sú splnené podmienky uplatnenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94,

— vyhlásil:

— zrušenie napadnutého rozhodnutia,

— zamietnutie prihlášky predmetnej ochrannej známky Spoločenstva,

— predloženie rozsudku Súdu prvého stupňa ÚHVT,

— že Anheuser-Busch je povinný nahradiť trovy konania.

41 Počas pojednávania Budvar doplnil svoje žalobné návrhy, požadujúc, aby ÚHVT a Anheuser-Busch boli zaviazaní na náhradu trov konania.

42 V každej z vecí ÚHVT a Anheuser-Busch navrhujú, aby Súd prvého stupňa:

— zamietol žalobu,

— zaviazal Budvar na náhradu trov konania.

43 Po tom, čo boli účastníci konania na pojednávaní vypočutí k prípadnému spojeniu prejednávaných vecí na účely rozsudku, Súd prvého stupňa zastáva názor, že je dôvodné vykonať takéto spojenie v súlade s článkom 50 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa.

Právny stav

A — *O prípustnosti a relevantnosti niektorých žalobných návrhov Budvaru*

44 Na úvod, ako vo svojich písomných podaniach uvádza ÚHVT, vo veciach T-225/06, T-255/06 a T-309/06 Budvar žiada Súd prvého stupňa, aby vyhlásil, že ÚHVT nemal pristúpiť k uverejneniu predmetných prihlášok pre existenciu absolútnych dôvodov zamietnutia. Treba pripomenúť, že absolútne dôvody zamietnutia uvedené v článku 7 nariadenia č. 40/94 nemohli byť skúmané v rámci námietkového konania a že tento článok sa neuvádza medzi ustanoveniami, vo vzťahu ku ktorým musí byť posudzovaná zákonnosť napadnutého rozhodnutia [rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. apríla 2003, Durferrit/ÚHVT — Kolene (NU-TRIDE), T-224/01, Zb. s. II-1589, body 72 a 75]. Z toho vyplýva, že žalobné návrhy Budvaru sú v tomto bode neprípustné.

45 V nadväznosti na to svojím prvým, druhým, tretím a štvrtým bodom žalobných návrhov vo všetkých veciach Budvar v skutočnosti žiada, aby súd Spoločenstva uznal opodstatnenosť niektorých dôvodov na podporu jeho žaloby. Judikatúrou je ustálené, že takéto návrhy sú neprípustné (rozsudok Súdneho dvora z 13. júla 1989, Jaenicke Cendoya/Komisia, 108/88, Zb. s. 2711, body 8 a 9; rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 1996, Air France/Komisia, T-358/94, Zb. s. II-2109, bod 32, a uznesenie Súdu prvého stupňa zo 14. mája 2008, Lactalis Gestion Lait a Lactalis Investissements/Rada, T-29/07, neuverejnené v Zbierke, bod 16). Z toho vyplýva, že žalobné návrhy Budvaru sú v tejto súvislosti neprípustné.

46 Ako uvádza ÚHVT vo svojich písomných podaniach, je potrebné konštatovať, že svojím šiestym bodom žalobných návrhov vo všetkých veciach, smerujúcim k „zamietnutiu predmetnej prihlášky ochrannej známky Spoločenstva“, Budvar v podstate žiada Súd prvého stupňa, aby ÚHVT uložil príkaz. Podľa článku 63 ods. 6 nariadenia č. 40/94 je ÚHVT povinný prijať opatrenia nevyhnutné na dosiahnutie súladu s rozsudkom súdu Spoločenstva. Neprináleží preto Súdu prvého stupňa ukladať ÚHVT povinnosti

[rozsudky Súdu prvého stupňa z 31. januára 2001, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld/ÚHVT (Giroform), T-331/99, Zb. s. II-433, bod 33; z 27. februára 2002, Eurocool Logistik/ÚHVT (EUROCOOL), T-34/00, Zb. s. II-683, bod 12, a z 23. októbra 2002, Institut für Lernsysteme/ÚHVT — Educational Services (ELS), T-388/00, Zb. s. II-4301, bod 19]. Z toho vyplýva, že žalobné návrhy Budvaru sú v tomto bode neprípustné.

47 Nakoniec svojím siedmym bodom žalobných návrhov vo všetkých veciach Budvar žiada Súd prvého stupňa, aby predložil svoj rozsudok ÚHVT. Z článku 55 Štatútu Súdneho dvora, a to bez ohľadu na bod žalobných návrhov uplatnený účastníkmi konania v tejto súvislosti, pritom vyplýva, že „tajomník Súdu prvého stupňa oznámi právoplatné rozhodnutia Súdu prvého stupňa, rozhodnutia Súdu prvého stupňa, ktorými rozhodol len o časti prejednávanej veci alebo ktorými rozhodol o prekážke konania súvisiacej s námietkou nedostatku právomoci alebo neprípustnosti, všetkým účastníkom“. Okrem toho článok 82 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa spresňuje, že „originál rozsudku podpísaný predsedom, sudcami, ktorí sa zúčastnili na porade, a tajomníkom, je opatrený pečaťou a uložený v kancelárii; účastníkom konania sa doručí overená kópia rozsudku“. Z toho vyplýva, že žalobné návrhy Budvaru sú v tomto bode neprípustné.

B — *O veci samej*

48 Po tom, čo Budvar pripomenul historický vývoj sporu medzi účastníkmi konania, dovoláva sa v podstate jediného žalobného dôvodu založeného na porušení článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

49 Jediný žalobný dôvod Budvaru sa skladá z dvoch častí. V rámci prvej časti Budvar spochybňuje záver odvolacieho senátu, podľa ktorého označenie BUD sa nemôže považovať za označenie pôvodu. V rámci druhej časti Budvar spochybňuje posúdenie odvolacieho senátu, podľa ktorého v prejednávanom prípade nie sú splnené podmienky článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

1. *O prvej časti týkajúcej sa platnosti označenia pôvodu „bud“*

a) Tvrdenia účastníkov konania

50 Budvar, pripomínajúc znenie bodov 19 až 22 rozhodnutia vyhláseného vo veci R 234/2005-2, uvádza, že odvolací senát pristúpil k údajnému prieskumu označenia BUD, aby vyhlásil, že nepredstavuje „v skutočnosti označenie pôvodu“.

51 Na tomto základe odvolací senát námietky zamietol bez toho, aby skúmal, či sú splnené podmienky článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

52 Tento postup, ktorý je v rozpore s nariadením č. 40/94, so sebou prináša nezákonnosť napadnutých rozhodnutí, ktoré musia byť z tohto dôvodu zrušené.

53 Okrem toho Budvar uvádza, že označenie pôvodu „bud“ je nielen platné, ale aj účinné.

54 Budvar sa v tejto súvislosti po prvé domnieva, že odvolací senát nebol príslušný na rozhodovanie o platnosti predmetného označenia pôvodu. Právomoci odvolacieho senátu sú obmedzené na určenie, či prihláška ochrannej známky Spoločenstva môže porušiť skoršie práva podľa podmienok stanovených v článku 8 nariadenia č. 40/94. Právna úprava o ochrannej známke Spoločenstva nestanovuje, že ÚHVT posudzuje hmotnoprávnu platnosť skoršieho práva uplatneného v rámci námietkového konania. V rámci takého konania musí namietateľ v súlade s pravidlom 20 nariadenia č. 2868/95 preukázať „existenciu, platnosť a rozsah ochrany svojej skoršej ochrannej známky alebo svojho skoršieho práva“. Toto ustanovenie teda stanovuje, že namietateľ musí preukázať iba formálnu správnosť práva, ktoré namieta voči prihláške. Odvolací senát tým, že pristúpil ku skúmaniu označenia BUD na účely určenia, či môže byť kvalifikované ako označenie pôvodu, alebo nie, teda porušil relevantné právne predpisy Spoločenstva. Budvar dodáva, že v prejednávanom prípade poskytol všetky potrebné dokumenty, ktoré môžu preukázať existenciu a platnosť označenia pôvodu „bud“.

55 Po druhé Budvar v každom prípade uvádza, že označenie BUD skutočne predstavuje označenie pôvodu. Odkazujúc na bod 20 rozhodnutia vyhláseného odvolacím senátom vo veci R 234/2005-2, Budvar spresňuje, že žiadne ustanovenie neuvádza, že označenie, ktoré predstavuje označenie pôvodu, musí nevyhnutne uvádzať celý zemepisný názov. V prejednávanom prípade je predovšetkým nespochybniteľné, že výraz „Budweis“ (ktorý je nemeckým názvom Českých Budějovíc) zodpovedá názvu mesta, v ktorom sa predmetné pivo vyrába, teda zodpovedá miestu výroby. Osvedčenie o národnom zápise definuje označenie pôvodu „bud“ ako označujúce najmä „svetlé pivo“, ktorého vlastnosti a charakteristiky spočívajú v „mierne horkej sladkastej chuti so špecifickou vôňou“, pochádzajúce z Českých Budějovíc. Okrem toho Budvar zdôrazňuje, že označením pôvodu môže byť aj skratka zemepisného označenia, či dokonca fantazijný výraz alebo výraz z hovorového jazyka, pokiaľ miesto jeho výroby zodpovedá určitej zemepisnej oblasti. Budvar v tejto súvislosti odkazuje na článok 2 ods. 3 nariadenia Rady (EHS) č. 2081/92 zo 14. júla 1992 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. ES L 208, s. 1; Mim. vyd. 3/013, s. 4), ktoré bolo uplatniteľné v čase vzniku skutkových okolností rozhodujúcich vo veci, na rozsudok Súdneho dvora z 25. októbra 2005, Nemecko a Dánsko/Komisia (C-465/02 a C-466/02, Zb. s. I-9115), a na niektoré označenia pôvodu zapísané vo Francúzsku

alebo na úrovni Spoločenstva. Za týchto podmienok nie je možné platne tvrdiť, že označenie BUD nepredstavuje platné označenie pôvodu z dôvodu, že výraz „bud“ striktne nezodpovedá zemepisnej oblasti.

56 Po tretie Budvar zdôrazňuje, že predmetné označenie pôvodu je účinné vo Francúzsku a v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06 aj v Rakúsku. Budvar v tejto súvislosti pripomína, že české ministerstvo poľnohospodárstva a výživy 27. januára 1975 priznalo pivu BUD kvalifikáciu označenia pôvodu. Na základe medzinárodných záväzkov uzatvorených Českou republikou bola označeniu BUD priznaná ochrana súvisiaca s kvalifikáciou označenia pôvodu najmä vo Francúzsku (na základe Lisabonskej dohody) a v Rakúsku (na základe dvojstrannej zmluvy). Hoci Anheuser-Busch toto označenie pôvodu spochybňuje, vo Francúzsku a v Rakúsku je stále chránené a bude tam aj naďalej vyvolávať svoje účinky.

57 Pokiaľ ide o Francúzsko, Budvar zdôrazňuje, že kým je označenie pôvodu uznávané a ako také chránené vo svojej krajine pôvodu, zmluvné strany Lisabonskej dohody sú podľa článku 1 ods. 2 uvedenej dohody povinné predmetné označenie pôvodu chrániť na svojich územiach. Francúzsko nedoručilo nijaké vyhlásenie o odmietnutí ochrany označeniu pôvodu „bud“ na základe článku 5 ods. 3 Lisabonskej dohody. Okrem toho, pokiaľ ide o skutočnosť, že Tribunal de grande instance de Strasbourg (Francúzsko) 30. júna 2004 určil, že na francúzskom území sú účinky zápisu označenia pôvodu „bud“ na základe Lisabonskej dohody neplatné, Budvar spresňuje, že tento rozsudok je v súčasnosti predmetom odvolacieho konania, ktoré je vedené pred Cour d’appel de Colmar (Francúzsko). Rozsudok Tribunal de grande instance de Strasbourg teda nie je konečný. Označenie pôvodu „bud“ vo Francúzsku aj naďalej vyvoláva svoje účinky. Budvar v tomto kontexte uvádza, že žaloba na určenie neplatnosti označenia pôvodu vo francúzskom práve neexistuje, a v tejto súvislosti predkladá posudok profesora práva. Navyše Budvar zdôrazňuje, že po vyhlásení rozsudku Tribunal de grande instance de Strasbourg Institut national de la propriété industrielle (INPI) vo Francúzsku

(francúzsky úrad priemyselného vlastníctva) 19. mája 2005 zamietol prihlášku slovnej ochrannej známky BUD, ktorú 30. septembra 2004 podal Anheuser-Busch na označenie piva. Toto rozhodnutie Anheuser-Busch nenapadol.

58 Pokiaľ ide o Rakúsko a veci T-225/06, T-255/06 a T-309/06, Budvar uvádza, že v konaní vedenom v tomto členskom štáte nebolo vydané žiadne súdne rozhodnutie, ktorým by bola vec právoplatne rozhodnutá. Budvar predkladá tri nedávne súdne rozhodnutia, z ktorých posledné vyhlásil Oberlandesgericht Wien (Hlavný krajinský súd vo Viedni, Rakúsko) 10. júla 2006. Týmto posledným uvedeným rozhodnutím bol ustanovený znalec, aby bolo v podstate určené, či českí spotrebitelia spájajú výraz „bud" s pivom a či v prípade kladnej odpovede môže byť toto označenie vnímané ako označenie odkazujúce na konkrétne miesto, oblasť alebo krajinu vo vzťahu k pôvodu piva. Nie je teda spochybniteľné, na rozdiel od tvrdení odvolacieho senátu, že označenie pôvodu „bud" je v Rakúsku stále chránené.

59 ÚHVT na úvod poznamenáva, že Budvar v priebehu konania pred odvolacím senátom odmietal na odôvodnenie svojich námietok uvádzať pôvodne uplatňovanú medzinárodnú obrazovú ochrannú známku č. 361 566. Okrem toho, pokiaľ ide o označenie pôvodu „bud", Budvar trval na svojich námietkach iba vzhľadom na ochranu, ktorá je uvedenému označeniu priznaná vo Francúzsku a v Rakúsku. Pôvodne uplatnené práva, týkajúce sa Talianska a Portugalska, neboli na účely námietok naďalej uplatňované.

60 ÚHVT ďalej po prvé uvádza, že skutočne nemá právomoc na to, aby sa vyjadroval k platnosti skoršieho práva uplatneného na podporu námietok.

61 V prejednávanej veci však odvolací senát nerozhodoval o platnosti skoršieho označenia pôvodu. Posudzoval iba rozsah jeho ochrany. Ide o právnu otázku, o ktorej musí ÚHVT rozhodnúť *ex offo*, hoci by účastníci konania v tejto súvislosti neuviedli žiadne argumenty [rozsudky Súdu prvého stupňa z 1. februára 2005, SPAG/ÚHVT — Dann a Backer (HOOLIGAN), T-57/03, Zb. s. II-287, bod 21, a z 13. júna 2006, Inex/ÚHVT — Wiseman (Zobrazenie kravskej kože), T-153/03, Zb. s. II-1677, bod 40].

62 Rozdiel medzi platnosťou a namietateľnosťou skoršieho práva je navyše upravený v právnych predpisoch Spoločenstva (ÚHVT uvádza konkrétnejšie článok 53 ods. 1, článok 43 ods. 2 a 3, článok 78 ods. 6 a článok 107 ods. 3 nariadenia č. 40/94). Môžu teda existovať situácie, keď skoršie právo, hoci je platné, nemôže byť namietané. V rámci uplatnenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 ÚHVT musí vykladať a uplatňovať vnútroštátne právo tak, ako by to urobil vnútroštátny súd.

63 Po druhé, pokiaľ ide o ochranu označenia pôvodu „bud“ vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody, ÚHVT, ktorý odkazuje na bod 20 rozhodnutia vyhláseného odvolacím senátom vo veci R 234/2005-2, uvádza, že článok 2 ods. 1 uvedenej dohody, ako aj článok L. 641-2 francúzskeho vidieckeho zákonníka (ďalej len „vidiecky zákonník“) si vyžadujú, aby predmetné označenie pôvodu tvoril „zemepisný názov“. Budvar pritom uznáva, že výraz „bud“ nie je zemepisným názvom, hoci tento výraz zo zemepisného názvu vychádza. Pokiaľ ide o odkaz Budvaru na článok 2 ods. 3 nariadenia č. 2081/92, ktoré bolo medzičasom nahradené nariadením Rady (ES) č. 510/2006 z 20. marca 2006 o ochrane zemepisných označení a označení pôvodu poľnohospodárskych výrobkov a potravín (Ú. v. EÚ L 93, s. 12), ÚHVT zdôrazňuje, že toto nariadenie nebolo uplatnené na podporu námietok. ÚHVT z toho vyvodzuje, že francúzsky súd zastáva názor, že skratka zemepisného názvu, ako je výraz „bud“, nemôže byť uplatňovaná na zabránenie používania zhodnej ochrannej známky, nezávisle od toho, že tento výraz je chránený na základe Lisabonskej dohody.

64 ÚHVT dodáva, že aj keď má Lisabonská dohoda obvykle prioritu pred vnútroštátnym právom, jej článok 8 stanovuje, že konania potrebné na to, aby sa zabezpečila ochrana označenia pôvodu, sa budú môcť vykonávať „podľa národného zákonodarstva“. Okrem toho rozlíšenie medzi platnosťou a namietateľnosťou označenia pôvodu, ktoré netvorí zemepisný názov, je odôvodnené v plnom rozsahu. Toto rozlíšenie je uvedené v pravidle 16 ods. 1 vykonávacieho predpisu k Lisabonskej dohode, ktoré stanovuje, že „účinnosť“ medzinárodného zápisu (a nie zápis ako taký) môže byť v zmluvnej krajine vyhlásená za neplatnú. Ďalej je toto rozlíšenie odôvodnené účelom predchádzania akémukoľvek narušeniu hospodárskej súťaže, pokiaľ by, ako uvádza Budvar, francúzske právo neupravovalo možnosť vyhlásiť účinky označenia pôvodu „bud“ vo Francúzsku za neúčinné.

65 Po tretie, pokiaľ ide o ochranu označenia pôvodu „bud“ v Rakúsku na základe dvojstrannej zmluvy uplatňovanú v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, ÚHVT uvádza, že článok 2 uvedenej zmluvy stanovuje, že chránené označenie musí byť zemepisným označením, hoci môže „obsahovať“ aj iné údaje (ako sú prvky, ktoré nemajú zemepisnú povahu). Samotné označenie, ktoré nemá zemepisnú povahu, nemôže byť predmetom ochrany. ÚHVT však poznamenáva, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 18. novembra 2003, Budějovický Budvar (C-216/01, Zb. s. I-13617), použil mierne odlišný preklad článku 2. Preklad použitý Súdnym dvorom by naznačoval, že predmetné označenie môžu „tvoriť“ aj iné údaje.

66 V každom prípade ÚHVT zastáva názor, že rakúsky súd vyžaduje, aby bolo preukázané, že v krajine pôvodu (teda v Českej republike) je označenie BUD, pokiaľ sa nachádza na pive, spotrebiteľmi vnímané ako odkaz na mesto České Budějovice. To je navyše v súlade so stanoviskom Súdneho dvora v jeho rozsudku Budějovický Budvar, citovanom v bode 65 vyššie, keď Súdny dvor konštatoval, že „pokiaľ z prieskumu vnútroštátneho súdu vyplýva, že podľa skutkových okolností a koncepcií, ktoré platia v Českej republike, označenie‚bud‘ označuje oblasť alebo miesto na území tohto štátu a že je tam jeho ochrana odôvodnená vzhľadom na kritériá článku 30 ES, tento článok nebráni tomu, aby táto ochrana bola rozšírená aj na územie takého členského štátu, akým je v prejednávanom prípade Rakúska republika“ (bod 101 rozsudku). Ako správne uviedol odvolací senát, v prejednávanom prípade neexistujú dôkazy, že by názov mesta České Budějovice bol skrátený na „Bud“. Je teda ťažko predstaviteľné, že by

konzumenti piva v Českej republike výraz „bud“ vnímali ako údaj o tom, že pivo bolo vyrobené v špecifickej zemepisnej oblasti tejto krajiny.

67 Po štvrté ÚHVT s odkazom na body 21 a 29 rozhodnutia vyhláseného vo veci R 234/2005-2 zdôrazňuje, že odvolací senát zastával názor, že Budvar preukázal používanie výrazu „bud“ ako ochrannej známky, ale nie ako označenia pôvodu. V tejto súvislosti, pokiaľ ide o argument Budvaru, podľa ktorého používal výraz „bud“ zároveň ako ochrannú známku aj ako označenie pôvodu, ÚHVT pripomína, že každé právo duševného vlastníctva plní základnú funkciu, ktorá jej je vlastná. V niektorých prípadoch základné funkcie určitých práv nie sú zlučiteľné. Základnou funkciou označenia pôvodu je zaručiť, že výrobok pochádzajúci z určitej krajiny, oblasti alebo miesta má akosť alebo znaky, ktoré sú dané výlučne alebo podstatne zemepisným prostredím, počítajúc do toho prírodné a ľudské činitele. Základnou funkciou ochrannej známky je zaručiť obchodný pôvod výrobku. Keďže Budvar nepopiera, že výraz „bud“ sa používa ako ochranná známka, tento výraz neplní základnú funkciu označenia pôvodu a nemôže sa naň vzťahovať ochrana, ktorá je s ním spojená. Odvolací senát zastával v tejto súvislosti názor, že francúzske a rakúske súdy dospeli k rovnakému záveru a Budvaru nepriznali ochranu proti používaniu ochrannej známky zhodnej s uplatňovaným skorším právom.

68 Po piate ÚHVT sa dovoláva súdnych rozhodnutí vyhlásených v Rakúsku a vo Francúzsku.

69 Pokiaľ ide o Rakúsko, v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06 ÚHVT zdôrazňuje, že Súdny dvor vo svojom rozsudku Budějovický Budvar, už citovanom v bode 65 vyššie, uviedol, že „jednoduché alebo nepriame označenie zemepisného pôvodu“ (ako je podľa ÚHVT „bud“) môže byť chránené na základe predmetnej dvojstrannej zmluvy, s výnimkou, pokiaľ by toto označenie tvorilo „označenie, ktoré v tejto krajine neodkazuje priamo ani nepriamo na zemepisný pôvod výrobku, ktorý označuje“ (body 107 a 111 rozsudku). Handelsgericht Wien (Obchodný súd vo Viedni) a Oberlandesge-

richt Wien v odvolacom konaní skoršiemu označeniu pôvodu nepriznali ochranu proti používaniu predmetného označenia zo strany Anheuser-Busch pre pivo. Skutočnosť, že rozsudkom z 10. júla 2006 Oberlandesgericht Wien poveril znalca, aby určil, či sa výraz „bud" môže považovať za výraz odkazujúci priamo či nepriamo na zemepisný pôvod piva, nijako nemení riešenie tohto sporu prejednávaného pred Súdom prvého stupňa. V prvom rade kladná odpoveď Oberlandesgericht Wien na túto otázku neovplyvní zákonnosť napadnutých rozhodnutí, keďže bude poskytnutá po ich vyhlásení. Ďalej dôkazné bremeno týkajúce sa toho, že rakúsky právny poriadok chráni uplatnené skoršie právo, znáša Budvar. Budvar teda mal pred inštanciami ÚHVT preukázať, že podmienky stanovené Súdnym dvorom v jeho rozsudku boli splnené. Za absencie takéhoto dôkazu bol záver odvolacieho senátu dôvodný. Nakoniec rozsudok Handelsgericht Wien z 22. marca 2006, ktorý pred Súdom prvého stupňa predložil Budvar, uvádza, že na základe písomností predložených v rámci diskusie výraz „bud" nie je spájaný so špecifickým zemepisným názvom v Českej republike.

70 Pokiaľ ide o Francúzsko, ÚHVT najprv uvádza, že skutočnosť, že proti rozsudku Tribunal de grande instance de Strasbourg z 30. júna 2004 bolo podané odvolanie, nijako nemení záver odvolacieho senátu, podľa ktorého Budvar „nebol do tejto doby schopný distribútorovi [Anheuser-Busch] zabrániť v tom, aby vo Francúzsku predával pivo pod ochrannou známkou BUD" (bod 34 rozhodnutia vyhláseného vo veci R 234/2005-2). Tento rozsudok okrem toho potvrdzuje záver, podľa ktorého je výraz „bud" jednoduchým a nepriamym označením zemepisného pôvodu výrobku, to znamená názvom, s ktorým nie je spojená nijaká zvláštna akosť, dobré meno ani osobitný znak v závislosti od zemepisného pôvodu. Tribunal de grande instance de Strasbourg sa preto domnieval, že výraz „bud" nepatrí do pôsobnosti článku 2 ods. 1 Lisabonskej dohody, bez toho, aby bolo potrebné určiť, či pojem „bud" mohol označovať špecifické zemepisné miesto. Pokiaľ by odvolací súd musel tento rozsudok zrušiť, neovplyvnilo by to zákonnosť napadnutých rozhodnutí, keďže k vyhláseniu tohto rozsudku by došlo až po ich prijatí. Pokiaľ ide o rozhodnutia INPI, na ktoré sa odvoláva Budvar, tie nemajú vplyv na napadnuté rozhodnutia, keďže prioritne sa vyjadrujú k zápisu, a nie k používaniu ochrannej známky, ďalej keďže neexistuje nijaká informácia o tom, že by tieto rozhodnutia boli konečné a napokon keďže tieto správne rozhodnutia majú nižšiu hodnotu než rozsudok vydaný občianskoprávnym súdom.

71 Anheuser-Busch na úvod uvádza určité poznámky v rámci veci T-257/06, ktorá sa týka prihlášky č. 4. Anheuser-Busch zdôrazňuje, že na rozdiel od toho, čo uviedol odvolací senát vo svojom rozhodnutí z 28. júna 2006 (vec R 802/2004-2), Budvar na podporu svojich námietok neuplatnil označenie pôvodu „bud" chránené v Rakúsku. Ďalej pokiaľ ide o služby uvedené v prihláške č. 4, Anheuser-Busch uvádza, že zápis už bol s konečnou platnosťou povolený pre výrobky patriace do tried 35, 38 a 41, ako aj pre služby „prevádzkovania databáz", ktoré patria do triedy 42. Keďže konanie pred odvolacím senátom sa týkalo iba „reštauračných služieb, služieb barov a vinární", ktoré patria do triedy 42, námietkové oddelenie vyhovelo námietkam len v tomto rozsahu a iba vedľajší účastník konania môže proti tomuto rozhodnutiu podať odvolanie. Rozhodnutie námietkového oddelenia sa teda stalo konečným v rozsahu, v akom zamieta námietky týkajúce sa služieb, ktoré patria do tried 35, 38 a 41, ako aj služieb „prevádzkovania databáz", ktoré patria do triedy 42.

72 Rovnako hneď na úvod vo všetkých veciach Anheuser-Busch uvádza, že Budvar pred odvolacím senátom odkazuje na označenie pôvodu „bud" v Portugalsku a v Taliansku, hoci tieto práva boli v týchto krajinách vyhlásené za neúčinné, a že námietkové oddelenie dospelo k záveru, že existencia týchto práv nebola preukázaná. Anheuser-Busch poukazuje na to, že pred Súdom prvého stupňa sa Budvar obmedzuje na to, že uplatňuje označenie pôvodu „bud" vo Francúzsku a v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06 v Rakúsku. Anheuser-Busch z toho vyvodzuje, že opodstatnenosť námietok je skutočne obmedzená na tieto práva.

73 V nadväznosti na to Anheuser-Busch podáva svoj výklad článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Konkrétne zastáva názor, že toto ustanovenie sa týka predovšetkým nezapísaných práv, ktoré vznikajú a sú udržované v platnosti vďaka ich skutočnému používaniu na trhu. V prípade zapísaných ochranných známok, ktorých existencia a platnosť vznikajú na základe samotného aktu zápisu, je to inak. V rámci toho sa zákonodarca Spoločenstva rozhodol neodvolávať sa iba na vnútroštátne právo, pokiaľ ide o označenia používané v obchodnom styku, ale odvolávať sa naň vtedy, keď ide o existenciu a rozsah práv vyplývajúcich z „používania" uvedených označení. Tieto zásady si osvojil High Court of Justice (England & Wales) [Najvyšší súd (Anglicko a Wales)] vo veci nazývanej „COMPASS" (24. marca 2004). Podľa týchto zásad mal ÚHVT nielen možnosť, ale aj povinnosť rozhodnúť o platnosti skorších práv v zmysle

článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Anheuser-Busch tiež odkazuje na smernice týkajúce sa konania pred ÚHVT (časť C kapitola 4 oddiel 5.3.4). Aj keď článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nestanovuje hmotnoprávne podmienky rozsahu takého „používania", vzhľadom na fungovanie a štruktúru tohto článku sa jasne zdá, že zámerom zákonodarcu Spoločenstva bolo na ochranu nezapísaných práv použiť prísnejšie podmienky v porovnaní so zapísanými ochrannými známkami. V tejto súvislosti riadne používanie vyžadované článkami 15 a 43 nariadenia č. 40/94 sa musí považovať za absolútnu minimálnu dolnú hranicu používania vyžadovanú v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

74 K veci samej Anheuser-Busch po prvé uvádza, že odvolací senát nerozhodol o platnosti predmetných označení pôvodu. Odvolací senát zastával názor, že v prejednávanom prípade označenie pôvodu neexistuje.

75 Anheuser-Busch po druhé uvádza, že výraz „bud" nie je názvom miesta, a odkazuje najmä na niektoré dokumenty, ktoré predložil pred ÚHVT. Anheuser-Busch spresňuje, že zápis označenia pôvodu nemôže určitému výrazu priznať zemepisnú konotáciu, ktorú nemá. Okrem toho, aj za predpokladu, že by nemecký názov „Budweis" mohol byť spájaný s mestom České Budějovice — čo Budvar nepreukázal —, spotrebiteľ by musel vyvinúť dodatočné duševné úsilie. Nie je teda jednoznačné, že výraz „bud" by bol chápaný ako výraz znamenajúci „Budweis" a bol by spájaný s mestom České Budějovice. Navyše, hoci by bola pravda, že skratky zemepisných výrazov môžu prebrať zemepisný charakter úplného výrazu, môže to platiť iba pre skutočne bežné skratky. Na preukázanie, že výraz „bud" je používaný a chápaný ako skratka pre České Budějovice, pritom nebolo uvedené žiadne tvrdenie ani žiadny dôkaz. To isté odôvodnenie sa musí uplatniť na fantazijné výrazy, ktoré v každom prípade nespĺňajú podmienky Lisabonskej dohody, keďže tá sa podľa svojho článku 2 ods. 1 vzťahuje na existujúce miesta.

V každom prípade fantazijné výrazy môžu byť chránené iba vtedy, ak sú chápané v zemepisnom zmysle, o čo v danom prípade nejde.

76 Po tretie Anheuser-Busch zastáva názor, že odvolací senát mal právomoc na to, aby konštatoval, či výraz „bud" je označením pôvodu, alebo nie je. V tejto súvislosti odvolací senát nie je viazaný Lisabonskou dohodou ani dvojstrannou zmluvou. V rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 ÚHVT musí preukázať, že sú splnené všetky podmienky na prijatie relatívneho dôvodu na zamietnutie. Na rozdiel od prípadu zapísaných ochranných známok ÚHVT nie je viazaný nijakým skorším vnútroštátnym správnym rozhodnutím, ako je zápis titulu. ÚHVT je príslušný rozhodovať o existencii a platnosti práva, ktoré je predmetom sporného titulu, a v tomto kontexte má tú istú právomoc ako vnútroštátne súdy. Odvolací senát tým, že vyhlásil, že ochrana na základe zemepisného označenia je neplatná, toto právo nezrušil, ale iba konštatoval, že uplatňované právo nemôže predstavovať prekážku zápisu ochrannej známky Spoločenstva.

77 Po štvrté francúzske a rakúske súdy zastávali názor, že na výraz „bud" sa nevzťahuje žiadna ochrana ako na označenie pôvodu. Hoci tieto súdne rozhodnutia ešte nie sú právoplatné a záväzné, potvrdzujú, že posúdenie skutkového stavu, ktoré vykonal odvolací senát v napadnutom rozhodnutí, je správne.

78 V rámci vecí T-255/06, T-257/06 a T-309/06 Anheuser-Busch dodáva, že rozhodnutie INPI oznámené 19. mája 2005, ktorého sa Budvar dovoláva vo svojich žalobách, nebolo ÚHVT oznámené, a teda sa musí považovať za neprípustné. V každom prípade rozhodnutie INPI, ktoré uvádza Budvar, je iba provizórne a právoplatné zamietnutie zápisu je založené na procesnej otázke, nie na meritórnej otázke. Anheuser-Busch v tejto súvislosti odkazuje na svoje vyjadrenie zo 6. apríla 2006, ktoré bolo odvolaciemu senátu predložené v rámci konania týkajúceho sa veci T-257/06.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

79 Je potrebné uviesť, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 umožňuje podať námietku voči prihláške ochrannej známky Spoločenstva na základe iného označenia, akým je skoršia ochranná známka, podľa článku 8 ods. 1 až 3 a článku 8 ods. 5 [rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júna 2007, Budějovický Budvar a Anheuser-Busch/ÚHVT (AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS), T-57/04 a T-71/04, Zb. s. II-1829, bod 85]. Podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, podľa právnych predpisov Spoločenstva alebo podľa práva členského štátu uplatniteľného na toto označenie musia byť práva z neho vyplývajúce nadobudnuté pred podaním prihlášky ochrannej známky Spoločenstva alebo pred dňom práva prednosti uplatneného na podporu prihlášky ochrannej známky Spoločenstva. Takisto podľa práva Spoločenstva alebo podľa práva členského štátu uplatniteľného na toto označenie takéto označenie musí jeho majiteľovi prepožičiavať právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

80 V rámci toho musí oznámenie o námietke podľa pravidla 15 ods. 2 nariadenia č. 2868/95, v jeho znení uplatniteľnom v čase podania námietok zo strany Budvaru, obsahovať najmä údaj o skoršom práve a označenie členského štátu alebo členských štátov, kde takéto skoršie právo existuje, ako aj zobrazenie a tam, kde to pripadá do úvahy, opis skoršieho práva. Okrem toho podľa pravidla 16 ods. 2 nariadenia č. 2868/95, v jeho znení uplatniteľnom v čase podania námietok zo strany Budvaru, oznámenie o námietke by malo byť doplnené dôkazom o akvizícii a rozsahu ochrany takéhoto práva.

81 V prejednávanom prípade odvolací senát zastával v podstate názor, že najskôr treba určiť, či označenie BUD je skutočne označením pôvodu. V tejto súvislosti odvolací senát najprv uviedol, že označením pôvodu je zemepisné označenie, ktoré spotrebiteľov informuje o tom, že výrobok pochádza zo špecifického miesta, oblasti alebo územia a že

má určité vlastnosti, ktoré je možné pripisovať zemepisnému prostrediu, v ktorom bol vyrobený, ako sú prírodné a ľudské činitele. Odvolací senát ďalej uviedol, že je ťažko predstaviteľné, že by označenie BUD mohlo byť považované za označenie pôvodu, ba dokonca za nepriame označenie zemepisného pôvodu. Odvolací senát sa konkrétne domnieval, že výraz „bud" nezodpovedá názvu miesta nachádzajúceho sa v Českej republike. Nijaká skutočnosť nepreukazuje, že názov mesta, v ktorom má Budvar sídlo (čiže České Budějovice, ktorých nemecký názov je „Budweis"), bol skrátený na „Bud". Je teda ťažko predstaviteľné, že by spotrebitelia vo Francúzsku, v Taliansku, Portugalsku a Rakúsku mohli výraz „bud" vnímať ako označenie pôvodu, čiže ako pivo vyrábané na špecifickom zemepisnom mieste v Českej republike, ktoré má určité vlastnosti pripísateľné jeho zemepisnému prostrediu. Okrem toho odvolací senát uviedol, že Budvar používal označenie BUD ako ochrannú známku, a nie ako označenie pôvodu. Navyše sa nezdá, že by nejaký iný podnik v Českých Budějoviciach (miesto sídla Budvaru) bol oprávnený vyrábať pivo pod označením pôvodu „bud". Nakoniec vzhľadom na tieto úvahy odvolací senát konštatoval, že otázka, či sa označenie BUD považuje za označenie pôvodu chránené v Rakúsku na základe dvojstrannej zmluvy uzavretej medzi týmto členským štátom a Českou republikou alebo vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku na základe Lisabonskej dohody, má druhoradý význam. Aj keby sa označenie BUD v jednej z týchto krajín považovalo za označenie pôvodu, bolo by zrejmé, že námietkam nie je možné vyhovieť podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 na základe práva uplatneného ako označenie pôvodu, ktoré však v skutočnosti označením pôvodu nie je [rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), body 19 až 22, a prostredníctvom odkazu v ostatných napadnutých rozhodnutiach].

82 Na účely prieskumu napadnutých rozhodnutí je potrebné rozlišovať medzi označením pôvodu „bud" zapísaným na základe Lisabonskej dohody a označením „bud" chráneným na základe dvojstrannej zmluvy. Treba poznamenať, že Európske spoločenstvo nie je zmluvnou stranou uvedenej dohody alebo zmluvy.

O označení pôvodu „bud“ zapísanom na základe Lisabonskej dohody

83 Je potrebné uviesť, že odvolací senát podľa znenia napadnutých rozhodnutí analyzoval, či označenie BUD „je… skutočne označením pôvodu“. V rámci toho si odvolací senát osvojil názor, že predmetným námietkam nemožno vyhovieť podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 na základe práva „uplatneného ako označenie pôvodu“, ktoré však v skutočnosti „označením pôvodu nie je“. Okrem toho odvolací senát zastával názor, že otázka, či sa označenie BUD považuje za označenie pôvodu chránené najmä vo Francúzsku na základe Lisabonskej dohody, „má druhoradý význam“. Z toho vyplýva, že odvolací senát sa vyslovil k samotnej kvalifikácii „označenia pôvodu“, bez toho, aby skúmal rozsah ochrany predmetného označenia pôvodu vzhľadom na uplatnené vnútroštátne práva.

84 Po prvé bez toho, aby bolo potrebné zaoberať sa v rámci prvej časti žalobného dôvodu otázkou účinkov Lisabonskej dohody, pokiaľ ide o ochranu skoršieho práva uplatneného na základe francúzskeho práva, treba uviesť, že označenia pôvodu sa na základe uvedenej dohody zapíšu na žiadosť úradov zmluvných krajín na meno fyzických alebo právnických, verejných alebo súkromných osôb oprávnených používať tieto označenia podľa ich vnútroštátneho zákonodarstva. V rámci toho môžu úrady zmluvných krajín s udaním dôvodov v lehote jedného roka od prijatia oznámenia o zápise vyhlásiť, že nemôžu zabezpečiť ochranu určitého označenia pôvodu (článok 5 ods. 1 a 3 Lisabonskej dohody).

85 Po druhé je potrebné konštatovať, že označenie pôvodu zapísané na základe Lisabonskej dohody nemožno považovať za označenie, ktoré sa stalo druhovým, pokiaľ sa bude v krajine pôvodu chrániť ako označenie pôvodu. V rámci toho je ochrana priznaná označeniu pôvodu zabezpečená, bez nevyhnutnosti jej obnovy (článok 6 a článok 7 ods. 1 Lisabonskej dohody).

86 Po tretie podľa pravidla 16 vykonávacieho predpisu k Lisabonskej dohode, ak je účinnosť medzinárodného zápisu v zmluvnej krajine vyhlásená za neplatnú a neplatnosť už nemôže byť predmetom žiadneho opravného prostriedku, príslušný orgán zmluvnej krajiny musí neplatnosť oznámiť medzinárodnému úradu. V tomto prípade oznámenie uvádza orgán, ktorý neplatnosť vyhlásil. Z toho vyplýva, že na základe Lisabonskej dohody môže vyhlásiť účinky zapísaného označenia pôvodu za neplatné iba orgán jednej zo zmluvných krajín uvedenej dohody.

87 V prejednávanom prípade bolo označenie pôvodu „bud“ (č. 598) zapísané 10. marca 1975. Francúzsko v lehote jedného roka od prijatia oznámenia o zápise nevyhlásilo, že nemôže zabezpečiť ochranu predmetného označenia pôvodu. Okrem toho v čase prijatia napadnutých rozhodnutí boli účinky predmetného označenia pôvodu vyhlásené za neplatné rozsudkom Tribunal de grande instance de Strasbourg z 30. júna 2004. Ako však vyplýva z písomností predložených v rámci diskusie, Budvar proti tomuto rozsudku podal odvolanie, pričom toto odvolanie má odkladný účinok. Z toho vyplýva, že v čase prijatia napadnutých rozhodnutí účinky predmetného označenia pôvodu vo Francúzsku neboli vyhlásené za neplatné rozhodnutím, proti ktorému by nebolo možné podať opravný prostriedok.

88 Ako vyplýva z piateho odôvodnenia nariadenia č. 40/94, právo Spoločenstva, ktoré sa týka ochranných známok, nenahrádza právne predpisy členských štátov o ochranných známkach [rozsudok Súdu prvého stupňa z 20. apríla 2005, Atomic Austria/ÚHVT — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), T-318/03, Zb. s. II-1319, bod 31]. Na základe toho Súd prvého stupňa zastával názor, že platnosť národnej ochrannej známky nemôže byť spochybnená v rámci konania o zápise ochrannej známky Spoločenstva [rozsudky Súdu prvého stupňa z 23. októbra 2002, Matratzen Concord/ÚHVT — Hukla Germany (MATRATZEN), T-6/01, Zb. s. II-4335,

bod 55; z 30. júna 2004, BMI Bertollo/ÚHVT — Diesel (DIESELIT), T-186/02, Zb. s. II-1887, bod 71; z 21. apríla 2005, PepsiCo/ÚHVT — Intersnack Knabber-Gebäck (RUFFLES), T-269/02, Zb. s. II-1341, bod 26, a z 22. marca 2007, Saint-Gobain Pam/ÚHVT — Propamsa (PAM PLUVIAL), T-364/05, Zb. s. II-757, bod 88].

89 Z toho vyplýva, že systém zavedený nariadením č. 40/94 predpokladá, že ÚHVT bude brať do úvahy existenciu skorších práv chránených na vnútroštátnej úrovni. Článok 8 ods. 1 v spojení s článkom 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 stanovuje, že majiteľ iného označenia používaného v obchodnom styku, ktoré má väčší ako iba lokálny význam a ktoré má účinky v členskom štáte, môže za podmienok stanovených nariadením podať námietky proti zápisu ochrannej známky Spoločenstva (pozri analogicky rozsudok ATOMIC BLITZ, už citovaný v bode 88 vyššie, body 31 a 32). Na zabezpečenie tejto ochrany článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 uvádza práve „práv[o] členského štátu, ktorým sa riadi“ uplatňované skoršie právo.

90 Keďže účinky označenia pôvodu „bud“ neboli vo Francúzsku s konečnou platnosťou vyhlásené za neplatné, odvolací senát mal na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 zohľadniť relevantné vnútroštátne právne predpisy a zápis vykonaný na základe Lisabonskej dohody, bez toho, aby mohol spochybniť skutočnosť, že uplatňované skoršie právo predstavuje „označenie pôvodu“.

91 Treba dodať, že ak mal odvolací senát vážne pochybnosti vo vzťahu ku kvalifikácii skoršieho práva ako „označenia pôvodu“, a teda vo vzťahu k ochrane, ktorú mu je potrebné priznať na základe uplatneného vnútroštátneho práva, kým práve táto otázka bola predmetom súdneho konania vo Francúzsku, mal na základe pravidla 20 ods. 7 písm. c) nariadenia č. 2868/95 možnosť, vyčkávajúc na právoplatný rozsudok v tejto otázke, námietkové konanie prerušiť.

92 Vzhľadom na tieto skutočnosti je potrebné konštatovať, že odvolací senát porušil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 tým, že zastával názor, že uplatňované skoršie právo, zapísané na základe Lisabonskej dohody, nie je „označením pôvodu“, ďalej tým, že sa domnieval, že otázka, či sa označenie BUD považuje za označenie pôvodu chránené najmä vo Francúzsku, má „druhoradý význam“, a nakoniec tým, že dospel k záveru, že na základe toho námietkam nemožno vyhovieť.

O označení „bud“ chránenom na základe dvojstrannej zmluvy

93 Zo znenia prílohy B dvojstrannej zmluvy vyplýva, že výraz „bud“ bol pomenovaný ako „označenie“. Z uvedenej zmluvy nevyplýva, že označenie „bud“ bolo špecificky pomenované ako „označenie pôvodu“. Okrem toho z uvedenej zmluvy nevyplýva, že výraz „bud“ sa považoval za zemepisné označenie alebo označenie odkazujúce na zvláštne vlastnosti predmetného výrobku.

94 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v zmysle článku 2 dvojstrannej zmluvy na to, aby sa na predmetné údaje alebo označenia mohla vzťahovať dvojstranná zmluva a aby z tohto dôvodu požívali ochranu priznanú dvojstrannou zmluvou, stačí, aby sa priamo alebo nepriamo vzťahovali na pôvod výrobku. Táto definícia je v tomto smere širšia než definícia použitá odvolacím senátom. Odvolací senát totiž konštatoval, že „označením pôvodu“ je „zemepisné označenie, ktoré spotrebiteľov informuje o tom, že výrobok pochádza zo špecifického miesta, oblasti alebo územia a že má určité vlastnosti, ktoré možno prisudzovať zemepisnému prostrediu, v ktorom bol vyrobený, ako sú prírodné

a ľudské činitele“ [rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), bod 19, a prostredníctvom odkazu v ostatných napadnutých rozhodnutiach].

95 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba prijať záver, že odvolací senát pochybil dvakrát. Najprv sa nesprávne domnieval, že označenie „bud“ je špecificky chránené ako „označenie pôvodu“ na základe dvojstrannej zmluvy. Ďalej a v každom prípade použil definíciu „označenia pôvodu“, ktorá nezodpovedá definícii označení chránených na základe uvedenej zmluvy.

96 Skutočnosť, že Budvar mohol prezentovať uplatňované právo ako „označenie pôvodu“, nebránila odvolaciemu senátu v tom, aby vykonal úplné posúdenie predložených skutočností a písomností (pozri v tomto zmysle rozsudok ATOMIC BLITZ, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 38). To je mimoriadne dôležité vtedy, ak kvalifikácia, ktorú je potrebné dať skoršiemu právu, môže mať dopad na účinky uvedeného práva v rámci námietkového konania. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ÚHVT môže byť povinný vziať do úvahy najmä vnútroštátne právne predpisy členského štátu, v ktorom skoršia ochranná známka, na ktorej je založená námietka, požíva ochranu. V takomto prípade sa musí z vlastného podnetu a prostriedkami, ktoré považuje za užitočné na tento účel, oboznámiť s vnútroštátnymi právnymi predpismi daného členského štátu, ak sú takéto informácie potrebné na posúdenie podmienok použitia dôvodu daného zamietnutia zápisu a najmä vecnej správnosti predkladaných skutkových okolností alebo dôkaznej sily predložených dokumentov. Obmedzenie skutkového základu preskúmania vykonávaného ÚHVT totiž nevylučuje, že ÚHVT zohľadní okrem skutočností výslovne uvedených účastníkmi námietkového konania aj všeobecne známe skutočnosti, teda skutočnosti, ktoré môže poznať každý alebo s ktorými je možné sa oboznámiť prostredníctvom všeobecne prístupných zdrojov [rozsudky Súdu prvého stupňa z 22. júna 2004, Ruiz-Picasso a i./ÚHVT — DaimlerChrysler (PICARO), T-185/02, Zb. s. II-1739, bod 29, a ATOMIC BLITZ, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 35]. Tieto zásady sú uplatniteľné v prejednávanom prípade. Odvolací senát disponoval informáciami potrebnými na úplné posúdenie skutkového stavu.

97 Vzhľadom na tieto skutočnosti treba konštatovať, že odvolací senát porušil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 tým, že zastával názor, že uplatňované skoršie právo, chránené na základe dvojstrannej zmluvy, nie je „označením pôvodu“ podľa definície použitej odvolacím senátom, ďalej tým, že sa domnieval, že otázka, či sa označenie BUD považuje za označenie pôvodu chránené najmä v Rakúsku, má „druhoradý význam“, a tým, že dospel k záveru, že na základe toho námietkam nemožno vyhovieť.

98 Navyše je potrebné poukázať na to, že dvojstranná zmluva v Rakúsku stále ešte vytvára svoje účinky na účely ochrany označenia „bud“. Z písomností predložených v rámci diskusie nevyplýva, že rakúske súdy zastávali názor, že Rakúsko alebo Česká republika nechceli uplatniť zásadu kontinuity zmlúv na dvojstrannú zmluvu v nadväznosti na rozdelenie Česko-Slovenska. Okrem toho žiadna skutočnosť nenasvedčuje tomu, že by Rakúsko alebo Česká republika uvedenú zmluvu vypovedali. Okrem toho v rámci konaní, ktoré sú vedené v Rakúsku, nebolo vydané právoplatné súdne rozhodnutie. Za týchto podmienok mal odvolací senát z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 88 a 89 vyššie, na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vziať do úvahy skoršie právo uplatňované zo strany Budvaru, bez toho, aby mohol spochybniť samotnú kvalifikáciu uvedeného práva.

99 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvej časti jediného žalobného dôvodu je potrebné vyhovieť ako dôvodnej.

100 Keďže napadnuté rozhodnutia sú založené na iných, doplňujúcich úvahách, ktoré sú predmetom druhej časti, je potrebné ich ďalej analyzovať.

2. *O druhej časti týkajúcej sa uplatnenia podmienok článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94*

a) Tvrdenia účastníkov konania

Tvrdenia Budvaru

101 Budvar po prvé uvádza, že je majiteľom uplatňovaného skoršieho práva. Po druhé napáda záver odvolacieho senátu, podľa ktorého označenie BUD sa nepoužívalo v obchodnom styku. Po tretie zastáva názor, že odvolací senát pochybil, keď prijal záver, že nebolo preukázané, že mu predmetné označenie poskytuje právo zakázať používanie výrazu „bud" ako ochrannej známky v Rakúsku alebo vo Francúzsku.

— O podmienke týkajúcej sa toho, že namietateľ má byť majiteľom uplatňovaného skoršieho práva

102 Budvar tvrdí, že vzhľadom na článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 je majiteľom uplatňovaného skoršieho práva. Na rozdiel od toho, čo odvolací senát, zdá sa, naznačuje v bode 21 rozhodnutia vyhláseného vo veci R 234/2005-2, Budvar zdôrazňuje, že skutočnosť, že je jediným majiteľom práva používať označenie pôvodu „bud", nie je v rozpore s kvalifikáciou tohto označenia ako označenia pôvodu, keďže kolektívne používanie takého označenia nie je povinné. V prejednávanej veci je predmetné označenie pôvodu zapísané na českom ministerstve poľnohospodárstva a na WIPO na meno Budvaru, čo mu umožňuje uplatňovať ho v rámci tohto konania.

— O podmienke týkajúcej sa používania uplatňovaného skoršieho práva v obchodnom styku

103 Budvar, pripomínajúc znenie bodov 23 a 24 rozhodnutia vyhláseného vo veci R 234/2005-2, tvrdí, že odvolací senát nemohol použiť *per analogiam* ustanovenia článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 a pravidla 22 nariadenia č. 2868/95 na určenie, či sa označenie pôvodu „bud“ používalo „v obchodnom styku“.

104 Po prvé Budvar zdôrazňuje, že podľa článku 8 nariadenia č. 40/94 iba majitelia zapísaných skorších ochranných známok môžu byť prinútení k tomu, aby v rámci námietok preukázali používanie svojho práva. Podrobnosti takého dokazovania sú uvedené v pravidle 22 nariadenia č. 2868/95. Žiadne iné uplatňované skoršie právo nemôže podliehať predbežnej požiadavke predloženia dôkazu o jeho používaní podľa kritérií článku 43 nariadenia č. 40/94.

105 Po druhé, odkazujúc na šieste a deviate odôvodnenie nariadenia č. 40/94, Budvar uvádza, že ochranná známka Spoločenstva sa nezapíše, ak môže poškodiť „skoršie právo“. Ak je však skoršie právo predstavované ochrannou známkou, táto ochranná známka musí byť na to, aby predstavovala právo, ktoré možno namietať voči prihláške ochrannej známky Spoločenstva, predmetom skutočného používania. Pokiaľ však namietané skoršie právo nie je ochrannou známkou, žiadne ustanovenie nariadenia č. 40/94 neukladá preukázať „používanie“ tohto označenia v obchodnom styku. Navyše nariadenie č. 40/94 neobsahuje nijaké iné ustanovenie odchyľujúce sa od zásady ochrany skorších práv, smerujúce k preukázaniu skutočného používania v obchodnom styku. V rámci veci T-225/06 Budvar uvádza, že postačí dôkaz o skutočnom a riadnom používaní v obchodnom styku. V rámci ostatných vecí Budvar uvádza, že postačí dôkaz o používaní v obchodnom styku.

106 Po tretie, analyzujúc znenie článku 43 nariadenia č. 40/94, Budvar spresňuje, že ÚHVT na žiadosť prihlasovateľa ochrannej známky Spoločenstva môže vyzvať namietateľa, aby predložil dôkaz o skutočnom a riadnom používaní ochrannej známky, ktorej sa dovoláva. V prejednávanom prípade Anheuser-Busch túto možnosť využil, iba pokiaľ ide o medzinárodnú ochrannú známku, ktorú Budvar pôvodne uplatňoval na podporu svojich námietok (medzinárodná ochranná známka č. 361 566). ÚHVT teda nemal právomoc požadovať zo svojej vlastnej iniciatívy dôkaz o používaní skoršej ochrannej známky, keďže toto právo prislúcha iba prihlasovateľovi ochrannej známky Spoločenstva. O to viac nemal ÚHVT právo urobiť z dôkazu o používaní uplatňovaného označenia pôvodu podmienku, ktorá v prípade jej nesplnenia podľa jeho názoru odôvodňovala zamietnutie námietok. Okrem toho Budvar zdôrazňuje, že možnosť, aby v rámci námietok bolo požadované preukázať používanie uplatňovanej skoršej ochrannej známky, je logickým a nevyhnutným dôsledkom pravidiel týkajúcich sa zániku ochranných známok stanovených v článku 10 prvej smernice Rady z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92) a v článku 50 nariadenia č. 40/94.

107 Po štvrté Budvar tvrdí, že odôvodnenie odvolacieho senátu je v rozpore s judikatúrou Spoločenstva týkajúcou sa pojmu „používanie v obchodnom styku“, ako je uvedené v článkoch 4 a 5 smernice 89/104 a v článku 9 ods. 1 nariadenia č. 40/94. Budvar odkazuje najmä na bod 40 rozsudku Súdneho dvora z 12. novembra 2002, Arsenal Football Club (C-206/01, Zb. s. I-10273), a na bod 114 rozsudku Súdu prvého stupňa z 10. mája 2006, Galileo International Technology a i./Komisia (T-279/03, Zb. s. II-1291). Podľa Budvaru je „kvalitatívne“ kritérium používania jediným kritériom, ktoré judikatúra používa, nezávisle od všetkých „kvantitatívnych“ kritérií. Rozhodujúca je teda iba obchodná povaha používania, a nie kvantitatívne významné používanie.

108 Po piate Budvar zastáva názor, že odôvodnenie odvolacieho senátu je v rozpore s rozhodovacou praxou ÚHVT. Budvar v tejto súvislosti odkazuje na viaceré rozhodnutia ÚHVT, v ktorých sa nepožadovalo kvantitatívne významné používanie skoršieho práva. Okrem toho v spojených veciach T-60/04 až T-64/04, ktoré sa týkali slovného označenia BUD a v ktorých bol vyhlásený rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. júna 2007, Budějovický Budvar/ÚHVT — Anheuser-Busch (BUD) (T-60/04 až T-64/04, neuverejnený v Zbierke), ÚHVT v plnom rozsahu uznal právnu hodnotu

označenia pôvodu. Budvar v tejto súvislosti odkazuje na viacero procesných dokumentov v týchto veciach, ktoré pripája v prílohe k žalobe. Z týchto skutočností vyplýva, že rozhodovacia prax ÚHVT priznáva pojmu „označenie používané v obchodnom styku“ kvalitatívny, a nie kvantitatívny výklad. Súd prvého stupňa by okrem toho, že vyhlási, že napadnuté rozhodnutia sú nezákonné, mal tiež konštatovať, že porušujú zásadu rovnakého zaobchádzania. Budvar v tejto súvislosti odkazuje na bod 70 rozsudku Súdu prvého stupňa z 27. septembra 2005, Cargo Partner/ÚHVT (CARGO PARTNER) (T-123/04, Zb. s. II-3979).

109 Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti a vzhľadom na to, že požiadavka odvolacieho senátu v oblasti dôkazu o používaní skoršieho označenia je v rozpore s predpismi Spoločenstva, Budvar tvrdí, že v prejednávanom prípade boli odvolaciemu senátu predložené dôkazy na preukázanie, že označenie pôvodu „bud“ používal Budvar v rámci svojej obchodnej činnosti, a nie v súkromnej sfére. Budvar v rámci tohto konania opätovne predkladá tieto doklady, ktoré predstavujú, pokiaľ ide o Francúzsko, niekoľko faktúr, a pokiaľ ide o Rakúsko v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, niekoľko osvedčení, faktúr a výstrižkov z tlače.

110 Pokiaľ ide o posúdenie odvolacieho senátu, podľa ktorého dokumenty poskytnuté počas správneho konania neumožňujú preukázať používanie označenia pôvodu „bud“, ale iba používanie ochrannej známky BUD, Budvar zdôrazňuje, že pojem „používanie“ sa na označenie pôvodu nevzťahuje, keďže takéto právo nemá za účel individualizovať výrobok. Budvar dodáva, že v prejednávanom prípade samotné umiestnenie označenia BUD predstavuje zároveň používanie ochrannej známky aj označenia pôvodu. Budvar nakoniec spresňuje, že v spojených veciach T-60/04 až T-64/04, týkajúcich sa označenia pôvodu „bud“, v ktorých bol vyhlásený rozsudok BUD, už citovaný v bode 108 vyššie, ÚHVT uznal, že používanie tohto označenia pôvodu bolo dostatočné.

— O podmienke týkajúcej sa práva vyplývajúceho z predmetného označenia

111 Budvar tvrdí, že má právo zakázať používanie prihlásenej ochrannej známky vo Francúzsku a v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06 aj v Rakúsku.

112 Pokiaľ ide o Francúzsko, Budvar uplatňuje viacero ustanovení francúzskeho práva podľa toho, či sú prihlasované výrobky a služby zhodné s pivom či podobné pivu, alebo či sú odlišné od piva.

113 Pokiaľ sú predmetné výrobky zhodné s pivom či podobné pivu (podľa Budvaru ide o výrobky, ktorých sa týka vec T-225/06 a vec T-309/06, a výrobky, ktoré patria do triedy 32 v rámci veci T-255/06), Budvar uplatňuje článok L. 115-8 ods. 1 a článok L. 115-16 ods. 1 a 4 francúzskeho spotrebiteľského zákonníka (ďalej len „spotrebiteľský zákonník“), ktoré v podstate stanovujú, že nezákonné používanie označenia pôvodu možno zakázať a môžu byť zaň uložené sankcie. V prejednávanom prípade vzhľadom na to, že prihlásená ochranná známka (veci T-225/06 a T-309/06) alebo že prevažujúce označenie prihlasovanej ochrannej známky (vec T-255/06) sú zhodné s predmetným označením pôvodu a že predmetné výrobky sú zhodné alebo podobné, používanie označenia BUD zo strany Anheuser-Busch porušuje práva z uvedeného označenia pôvodu.

114 Pokiaľ sú predmetné služby zhodné s pivom či podobné pivu (podľa Budvaru ide o „reštauračné služby, služby barov a vinární“, patriace do triedy 42 v rámci veci T-257/06), Budvar uplatňuje článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka, ktorý je prevzatý do článku L. 115-5 spotrebiteľského zákonníka, ktorý stanovuje, že „zemepisné označenie predstavujúce označenie pôvodu alebo akýkoľvek iný pojem, ktorý ho pripomína, nemožno použiť pre žiadny iný podobný výrobok… ani pre žiadny iný výrobok alebo službu, ak toto použitie môže ohroziť alebo zoslabiť všeobecnú známosť označenia pôvodu“. Budvar v tejto súvislosti uvádza, že pivovarnícke spoločnosti na účel reklamy svojich výrobkov a diverzifikácie svojich činností otvárajú reštaurácie, bary alebo pivárne pod označením ich ochrannej známky. Zdá sa, že zámerom Anheuser-Busch je otvoriť prevádzku, v ktorej by sa konzumovali jeho vlastné výrobky, pretože pre výrobky patriace do triedy 32 podal nielen napadnutú prihlášku BUD, ale aj

prihlášku ochrannej známky Spoločenstva BAR BUD. Okrem toho hlavným predmetom reštauračných služieb je príprava a podávanie jedál, ku ktorým sa najčastejšie podávajú nápoje, ako je víno či pivo. Zápis ochrannej známky BUD pre „reštauračné služby, služby barov a vinární“, patriace do triedy 42, by Anheuser-Busch umožnili otvoriť takéto zariadenia, uvádzajúc do omylu spotrebiteľov, ktorí by tam prišli konzumovať české pivo BUD, no v skutočnosti by konzumovali odlišné pivo.

115 Pokiaľ sú predmetné výrobky alebo služby odlišné od piva (podľa Budvaru ide o výrobky, ktoré patria do tried 16, 21 a 25 v rámci veci T-255/06, a iné služby než „reštauračné služby, služby barov a vinární“, ktoré patria do triedy 42 v rámci veci T-257/06), Budvar sa dovoláva článku L. 641-2 vyššie uvedeného vidieckeho zákonníka a tvrdí, že reprodukcia zemepisného názvu predstavujúceho označenie pôvodu, bez iného slovného prídavku, je pre zhodné, podobné a odlišné výrobky zakázaná. V prejednávanom prípade treba konštatovať, že je splnená podmienka všeobecnej známosti označenia pôvodu „bud“, ako aj nebezpečenstvo oslabenia či zneužitia tejto všeobecnej známosti. Po prvé Budvar, odkazujúc na článok 2 Lisabonskej dohody, uvádza, že všeobecná známosť piva vyrábaného v Budweis bola v Českej republike nevyhnutne preukázaná na získanie predmetného označenia pôvodu „bud“. Podľa článku 1 ods. 2 Lisabonskej dohody označenie pôvodu zapísané na základe uvedenej dohody je chránené na francúzskom území rovnakým spôsobom ako vnútroštátne označenia pôvodu, bez toho, aby bol požadovaný dôkaz, že je skutočne akýmkoľvek spôsobom všeobecne známe. Inherentná všeobecná známosť označenia pôvodu, ktorého majiteľom je Budvar, teda môže byť zneužitá či oslabená zápisom predmetných ochranných známok. Žiadny francúzsky predpis nevyžaduje, aby táto inherentná všeobecná známosť vykazovala mimoriadne vysoký stupeň na to, aby sa jej ochrana vzťahovala na odlišné výrobky. Takáto požiadavka je navyše v rozpore s článkom 3 Lisabonskej dohody, ktorý stanovuje absolútnu ochranu označenia pôvodu, bez podmienky súvisiacej so všeobecnou známosťou označenia alebo so zhodou či s podobnosťou nosičov, na ktorých je sporné označenie umiestnené, s výrobkom chráneným označením pôvodu. Zásada hierarchie právnych noriem ukladá, aby bol článok L. 641-2 vykladaný vo svetle článku 3 Lisabonskej dohody. Po druhé Budvar zdôrazňuje, že nebezpečenstvo zneužitia alebo oslabenia všeobecnej známosti označenia pôvodu môže byť posúdené vzhľadom na postoj, ktorý zaujal prihlasovateľ napadnutej ochrannej známky. V tejto súvislosti prihlásené ochranné známky pochádzajú od priameho konkurenta Budvaru, ktorý nevyhnutne vedel o všeobecnej známosti predmetného označenia pôvodu, prinajmenšom na českom

území. Podmienky podania predmetných prihlášok teda odhaľujú jednoznačnú a evidentnú vôľu prihlasovateľa poškodiť všeobecnú známosť predmetného označenia pôvodu tým, že sa oslabí alebo zničí jeho jedinečnosť banalizáciou označenia „bud“, ale aj pokus o privlastnenie si tohto označenia pôvodu získaním ochrannej známky BUD.

116 Budvar sa tiež dovoláva vo všetkých veciach článkov L. 711-3 a L. 711-4 francúzskeho zákonníka o duševnom vlastníctve (ďalej len „zákonník o duševnom vlastníctve“).

117 Pokiaľ ide o článok L. 711-3 zákonníka o duševnom vlastníctve, Budvar zdôrazňuje, že toto ustanovenie v podstate stanovuje, že označenie nemožno prijať ako ochrannú známku, ak je v rozpore s verejným poriadkom alebo ak je jeho použitie zákonom zakázané. Na základe článku L. 714-3 uvedeného zákonníka Budvar môže dosiahnuť vyhlásenie neplatnosti a zákazu používania slovnej ochrannej známky BUD. Okrem toho Budvar vo veciach T-225/06, T-255/06 a T-309/06 odkazuje na viacero súdnych rozhodnutí vydaných vo Francúzsku, podľa ktorých má ochrana priznaná označením pôvodu povahu verejného poriadku. V súlade s článkom L. 711-3 písm. b) zákonníka o duševnom vlastníctve teda prihláška ochrannej známky, ktorá sa týka označenia reprodukujúceho alebo napodobňujúceho označenie pôvodu, musí byť považovaná za prihlášku v rozpore s verejným poriadkom, pretože je v rozpore s postavením označenia pôvodu. Podľa článku L. 714-3 zákonníka o duševnom vlastníctve Budvar môže dosiahnuť vyhlásenie neplatnosti a zákazu používania slovnej ochrannej známky BUD. V tejto súvislosti INPI informoval Anheuser-Busch o tom, že na prihlášku ochrannej známky BUD, ktorú podal 10. septembra 1987 na označenie výrobkov triedy 32 (pivo), sa môžu „vzťahovať“ francúzske právne predpisy, keďže je „v rozpore s verejným poriadkom“. Navyše článok L. 711-3 písm. b) zákonníka o duševnom vlastníctve zakazuje aj zápis ochrannej známky, ktorej používanie je podľa právnych predpisov zakázané. Podľa článku L. 115-8 spotrebiteľského zákonníka, uvedeného vyššie, Budvar môže vo Francúzsku sankcionovať každé použitie označenia BUD na označenie piva a iných nápojov, ktoré sú podobné pivu, zo strany Anheuser-Busch. Takú ochrannú známku treba teda považovať za zákonom zakázanú (vrátane označovania výrobkov, ktoré sú odlišné od piva) v zmysle článku L. 711-3 písm. b) zákonníka o duševnom vlastníctve. V tejto súvislosti Budvar zdôrazňuje, že INPI

informoval Anheuser-Busch o tom, že na jeho prihlášku ochrannej známky BUD, podanú v roku 2001 na označenie piva, sa môže „vzťahovať" ustanovenie článku L. 711-3 písm. b) zákonníka o duševnom vlastníctve. V reakcii na túto výhradu Anheuser-Busch pristúpil k späťvzatiu prihlášky ochrannej známky. Oznámením z 19. mája 2005 INPI na tom istom základe zamietol inú prihlášku ochrannej známky Anheuser-Busch týkajúcu sa slovného označenia BUD na označovanie piva. Francúzske právo tak Budvaru poskytuje niekoľko právnych prostriedkov, aby zakázal používanie ochrannej známky BUD zo strany Anheuser-Busch.

118 Pokiaľ ide o článok L. 711-4 zákonníka o duševnom vlastníctve, Budvar uvádza, že zápis ochrannej známky nie je možný, pokiaľ by tento zápis mohol poškodiť označenie pôvodu chránené vo Francúzsku, bez ohľadu na to, či táto prihláška vyvoláva nebezpečenstvo zámeny s predmetným skorším označením pôvodu, alebo nie. Budvar tiež odkazuje na niekoľko súdnych rozhodnutí vo Francúzsku, ktoré zrušili ochranné známky, skoršie alebo neskoršie v porovnaní s označeniami pôvodu. Budvar sa teda môže dôvodne domáhať vyhlásenia neplatnosti slovnej ochrannej známky BUD a zákazu jej používania, bez ohľadu na dotknuté výrobky alebo služby.

119 Budvar okrem toho poukazuje na nesprávnosť tvrdenia odvolacieho senátu, podľa ktorého Tribunal de grande instance de Strasbourg žalobcu odsúdil za nekalú hospodársku súťaž v dôsledku toho, že sa francúzskemu distribútorovi Anheuser-Busch pokúsil zabrániť v predaji piva BUD. Odsúdenie Budvaru za nekalú hospodársku súťaž na symbolické jedno euro sa týka skutočnosti, že žalobca čakal do roku 2002, aby voči distribútorovi Anheuser-Busch uplatnil svoje práva na označenie pôvodu „bud". Okrem toho uvedený rozsudok je v súčasnosti predmetom odvolacieho konania, a teda nie je konečný.

120 Pokiaľ ide o Rakúsko v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06, Budvar pripomína, že označenie pôvodu „bud“ je chránené na základe dvojstrannej zmluvy. Toto označenie pôvodu aj naďalej vyvoláva na území Rakúska svoje účinky, a to napriek existencii sporu týkajúceho sa platnosti tohto práva, ktorý je v súčasnosti vedený pred Oberlandesgericht Wien. Vzhľadom na neexistenciu konečného rozhodnutia v tomto spore je však označenie pôvodu „bud“ v Rakúsku stále platné. Na základe článku 7 a článku 9 ods. 1 dvojstrannej zmluvy teda môže byť používanie slovnej ochrannej známky BUD na označenie výrobkov zhodných s pivom či podobných pivu zo strany Anheuser-Busch sankcionované.

Tvrdenia ÚHVT

121 V rozpore s tým, čo uvádza Budvar, ÚHVT v rámci spojených vecí T-60/04 až T-64/04, v ktorých bol vyhlásený rozsudok BUD, už citovaný v bode 108 vyššie, nezaujal stanovisko k používaniu výrazu „bud“ ako označenia pôvodu. V týchto veciach odvolací senát ani účastníci konania nespochybňovali skutočnosť, že označenie pôvodu „bud“ je skorším právom založeným na používaní, ktorého význam nie je iba lokálny. ÚHVT iba vyjadril svoj súhlas s týmto vymedzením sporu.

122 V prejednávanom prípade musí byť ochrana priznaná článkom 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 odmietnutá, pokiaľ nie je preukázané, že skoršie právo bolo predmetom „používania v obchodnom styku, ktorého význam nie je iba lokálny“. Táto otázka, ktorá patrí do práva Spoločenstva, je nezávislá od toho, či vnútroštátne právne predpisy vyžadujú používanie skoršieho práva, alebo nie. V prejednávanom prípade odvolací senát rovnako ako námietkové oddelenie analogicky použil ustanovenia článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 týkajúce sa riadneho používania skorších ochranných známok, pričom zdôraznil, že dôkaz, ktorý tieto ustanovenia zavádzajú, je minimálnou normou (ÚHVT v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok Súdneho dvora z 11. marca 2003, Ansul, C-40/01, Zb. s. I-2439, bod 39, a uznesenie Súdneho dvora z 27. januára 2004, La Mer Technology, C-259/02, Zb. s. I-1159, bod 21). Uplatnenie takejto normy teda pre Budvar nie je nespravodlivé.

123 Budvar tvrdí, že pojem používanie v obchodnom styku je čisto kvalitatívny, nie kvantitatívny, a že stačí, aby preukázal, že používanie malo obchodnú povahu. ÚHVT v tejto súvislosti nevidí rozpor medzi postojom odvolacieho senátu a postojom Budvaru. Budvar v bode 27 žaloby vo veci T-225/06 navyše uznáva, že dôkaz o skutočnom a riadnom používaní v obchodnom styku stačí na preukázanie existencie práva v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

124 Článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, ktorý v tej istej vete odkazuje na „označenie používané v obchodnom styku“ a na „právo členského štátu, ktorým sa riadi dané označenie“, jasne stanovuje, že používanie v obchodnom styku musí byť preukázané na území predmetného členského štátu, a to v prejednávanom prípade vo Francúzsku a v Rakúsku. Vzhľadom na odkaz na článok 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 vykonaný odvolacím senátom sa predloženie takého dôkazu musí posúdiť vo svetle podmienok uložených pravidlom 22 nariadenia č. 2868/95. V tejto súvislosti sú miesto, čas a rozsah používania vzájomne závislými faktormi, ktoré je potrebné zohľadniť spoločne. Slabú váhu jedného z faktorov môže vyvážiť iný faktor (ÚHVT v tejto súvislosti odkazuje na rozsudok Súdneho dvora z 11. marca 2006, Sunrider/ÚHVT, C-416/04 P, Zb. s. I-4237, bod 76).

125 V prejednávanom prípade Budvar z dôvodov uvedených v napadnutých rozhodnutiach nepreukázal, že označenie pôvodu „bud“ bolo vo Francúzsku a v Rakúsku, pokiaľ ide o veci T-225/06, T-255/06 a T-309/06, predmetom používania, ktorého význam nebol iba lokálny.

126 Okrem toho Budvar záver odvolacieho senátu napáda len v rozsahu, v akom vyplýva z posúdenia „riadneho používania“ v zmysle práva ochranných známok. Budvar neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by umožnila spochybniť záver odvolacieho senátu, pokiaľ by malo byť uznané, že analogické uplatnenie článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 je opodstatnené.

127 Vzhľadom na to, že podmienka „Spoločenstva“ stanovená v článku 8 ods. 4 nie je splnená, námietky môžu byť zamietnuté, hoci „vnútroštátna“ podmienka (čiže skutočnosť, že právo členského štátu, ktorým sa riadi dané označenie, poskytuje svojmu majiteľovi právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky) je splnená.

128 Nakoniec, ako poznamenal odvolací senát, ÚHVT uvádza, že je poľutovaniahodné, že námietkové oddelenie v skorších veciach zastávalo odlišný prístup, pokiaľ ide o používanie označenia pôvodu „bud“ vo Francúzsku. Zákonnosť napadnutých rozhodnutí však môže byť posudzovaná iba na základe nariadenia č. 40/94, a nie na základe rozhodovacej praxe, ktorá predchádzala týmto rozhodnutiam. V nadväznosti na to, pokiaľ by argument Budvaru mal byť chápaný tak, že uplatňuje porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, musí byť odmietnutý. Okolnosti jednotlivých vecí totiž nie sú totožné. Okrem toho ÚHVT, ktorý vychádza zo zásady, že skoršie rozhodnutia sú nezákonné, uvádza, že nikto sa nemôže vo svoj prospech dovolávať nezákonnosti, ku ktorej došlo v prospech inej osoby.

Tvrdenia Anheuser-Busch

129 Na úvod Anheuser-Busch uvádza, že je ťažké rozpoznať, či Budvar uplatňuje neexistenciu podmienky používania, alebo skutočnosť, že táto podmienka iba podlieha menej prísnym požiadavkám, než sú požiadavky, ktoré uplatnil odvolací senát.

130 Rovnako na úvod Anheuser-Busch uvádza, že podmienka používania uvedená v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 predstavuje autonómnu normu práva Spoločenstva, ktorá sa použije nezávisle od podmienok stanovených relevantnými vnútroštátnymi právnymi predpismi. V tejto súvislosti z tohto ustanovenia jasne vyplýva, že sa požaduje podmienka skutočného používania v obchodnom styku. Navyše toto skutočné používanie musí označeniu udeľovať význam, ktorý nie je iba lokálny.

Anheuser-Busch v rámci veci T-309/06 dodáva, že skutočné používanie predmetného práva musí časovo predchádzať prihláške ochrannej známky Spoločenstva.

131 Vo veci samej sa Anheuser-Busch po prvé domnieva, že pravidlo 22 nariadenia č. 2868/95 sa musí použiť *mutatis mutandis* na podmienku používania uvedenú v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. V tejto súvislosti Anheuser-Busch tvrdí, že pokiaľ musí byť používanie označenia preukázané na to, aby vznikli práva na špecifickom území voči neskoršej ochrannej známke, údaje, ktoré musia byť poskytnuté, musia preukazovať, že označenie sa používalo na tomto území (miesto) počas požadovaného obdobia (čas), že označenie sa používalo v súlade s tým, čo bolo uvedené (povaha), a nakoniec že k používaniu došlo pri obchode (rozsah). Inými slovami, nič nebráni tomu, aby sa pravidlo 22 nariadenia č. 2868/95 použilo analogicky v kontexte článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

132 Po druhé, pokiaľ ide o kvantitatívne kritériá používania, Anheuser-Busch zdôrazňuje, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nepreberá výraz „riadne“ uvedený v článku 43 ods. 2 toho istého nariadenia. Odkaz na „iné označenie používané v obchodnom styku, ktoré má väčší ako iba lokálny význam“, však znamená, že k používaniu musí dochádzať v oblasti obchodu. Dôkazy týkajúce sa práva založeného na používaní teda nesmú byť menej prísne než dôkazy týkajúce sa zapísanej ochrannej známky. Anheuser-Busch v tejto súvislosti odkazuje na to, ako High Court of Justice (England & Wales) uplatnil článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vo veci nazývanej „COMPASS“ (24. marec 2004). ÚHVT teda správne dospel k záveru, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 obsahuje kvantitatívne kritériá, ktoré sú navyše prísnejšie než kritériá týkajúce sa zapísaných ochranných známok.

133 Pokiaľ ide o skutočnosť, ktorú uvádza Budvar, že vedľajší účastník formálne nepožiadal o predloženie dôkazu o používaní predmetného označenia pôvodu, Anheuser-Busch tvrdí, že v každom zo svojich písomných podaní vyhlásil, že Budvar musí takýto dôkaz

predložiť. Okrem toho sa „formálna“ žiadosť v tom zmysle, ako ju vyžaduje pravidlo 22 ods. 5 nariadenia č. 2868/95, v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nepoužije. Toto ustanovenie totiž ako zákonnú podmienku na vyhovenie námietkam uvádza používanie v obchodnom styku. Naopak, pokiaľ ide o zapísané ochranné známky, ich používanie musí byť preukázané iba vtedy, pokiaľ bol taký dôkaz formálne vyžiadaný. Analógia s článkom 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94, ktorú uviedol Budvar, je teda absurdná.

134 Pokiaľ ide o odkaz Budvaru na články 4 a 5 smernice 89/104 a na článok 9 ods. 1 nariadenia č. 40/94, Anheuser-Busch uvádza, že tieto ustanovenia sa týkajú „nedovoleného“ používania. Výklad pojmu „používanie v obchodnom styku“ sa odlišuje od ustanovení uplatniteľných v prejednávanej veci. Odkazy, ktoré v tejto súvislosti uviedol Budvar, sú teda irelevantné.

135 Okrem toho podmienku používania týkajúcu sa ochranných známok, tak ako je vykladaná Súdnym dvorom (najmä skutočnosť, že neexistuje „minimálna“ hranica na riadne používanie ochrannej známky), nemožno uplatniť na práva založené na používaní, ktoré sú uvedené v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Pokiaľ sú námietky založené výlučne na používaní, je úplne správne uplatniť prísnejšie kritériá a vyžadovať, aby používanie označenia na trhu bolo viditeľnejšie než v rámci zapísaných ochranných známok. V prejednávanom prípade námietkové oddelenie a odvolací senát dokonca ani nepoužili prísnejšie kritériá, ale iba analogicky použili podmienky uvedené v článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94.

136 Po tretie Anheuser-Busch tvrdí, že v prejednávanom prípade Budvar nepreukázal používanie v obchodnom styku, ktorého význam nie je iba lokálny, v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

137 V rámci veci T-225/06, a pokiaľ ide o Francúzsko, sú dôkazy predložené na preukázanie akéhokoľvek používania v obchodnom styku nedostačujúce. Pokiaľ ide o Rakúsko, Anheuser-Busch zdôrazňuje, že sporné používanie sa týka iba jedného výrobku, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud super strong“, ktorý bol dodávaný len jedinému distribútorovi. Neexistuje nijaký dôkaz o tom, že tento distribútor výrobok, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud“, predával spotrebiteľom. Anheuser-Busch v tejto súvislosti dodáva, že výraz „bud“ sa zjavne používal ako ochranná známka. Okrem toho, bez ohľadu na to, že výraz „bud“ nie je zemepisným označením, tento výraz spojený s anglickými výrazmi „super strong“ môže odkazovať na pivo pochádzajúce zo Spojených štátov alebo z anglofónnej krajiny, ale určite nie na české mesto.

138 V rámci veci T-255/06 Anheuser-Busch na úvod uvádza, že pokiaľ ide o Rakúsko, Budvar predložil dôkazy o používaní až po uplynutí lehôt stanovených ÚHVT. Podľa pravidla 19 ods. 4 nariadenia č. 2868/95 a praxe ÚHVT tieto dôkazy musia byť teda odmietnuté. V každom prípade sú predložené dôkazy, vrátane dôkazov týkajúcich sa Francúzska, na preukázanie akéhokoľvek používania v obchodnom styku nepostačujúce. V tejto súvislosti Anheuser-Busch uvádza, že dôkazy o používaní sa týkajú iba jedného výrobku, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud super strong“, a uvádza argumenty podobné argumentom uplatňovaným v rámci veci T-255/06, už citovanej v bode 137 vyššie. Okrem toho, pokiaľ ide konkrétne o Francúzsko, Anheuser-Busch poznamenáva, že štyri „faktúry“ predložené zo strany Budvaru sú evidentne dodacími listami k bezplatným zásielkam, ako to preukazuje údaj „Free of charge“. Navyše iba dve z predmetných faktúr časovo predchádzajú prihláške ochrannej známky Spoločenstva a jedna z nich neuvádza príjemcu. V súhrne sa tieto faktúry vzťahujú iba na 70 litrov výrobku, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud super strong“, teda na priemernú ročnú spotrebu dvoch priemerných francúzskych spotrebiteľov. Pokiaľ ide o Rakúsko, predložené dokumenty preukazujú dodávky iba 35 hektolitrov výrobku, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud super strong“, a to jedinému distribútorovi.

139 V rámci veci T-257/06, a pokiaľ ide o Francúzsko, Anheuser-Busch rovnako uvádza, že štyri „faktúry“ predložené zo strany Budvaru sú evidentne dodacími listami k bezplatným zásielkam, ako to preukazuje údaj „Free of charge“. Navyše jedna zo štyroch predmetných faktúr časovo nasleduje po prihláške ochrannej známky Spoločenstva. Okrem toho Anheuser-Busch uvádza, že dôkazy o používaní sa týkajú

iba jedného výrobku, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud super strong“, a uplatňuje argumenty podobné argumentom uplatňovaným v rámci veci T-225/06, už citovanej v bode 137 vyššie.

140 V rámci veci T-309/06 Anheuser-Busch uvádza, že dôkazy o používaní sa týkajú iba jedného výrobku, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud super strong“, a uplatňuje argumenty podobné argumentom uplatňovaným v rámci veci T-225/06, už citovanej v bode 137 vyššie.

141 Pokiaľ ide o skutočnosť, ktorú uvádza Budvar, že ÚHVT v rámci veci T-62/04 pred Súdom prvého stupňa uznal, že bolo preukázané dostatočné používanie označenia BUD vo Francúzsku, je to nepresný údaj. ÚHVT chcel v uvedenej veci, ktorá sa navyše týkala iných výrobkov, než sú prihlásené výrobky, iba potvrdiť, že označenia pôvodu sa v zásade považujú za označenia v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

142 Po štvrté Anheuser-Busch zastáva názor, že Budvar dostatočne nepreukázal, že má právo prihlásenú ochrannú známku zakázať.

143 Pokiaľ ide o francúzske právo, Anheuser-Busch všeobecne uvádza, že Budvar citoval mnoho ustanovení francúzskeho práva veľmi nepresne, čo je v rozpore s dôkazným bremenom, ktoré nesie namietateľ podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

144 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o ustanovenia zákonníka o duševnom vlastníctve, ktoré uplatňuje Budvar, Anheuser-Busch spresňuje, že tieto ustanovenia sa týkajú zápisu ochranných známok vo Francúzsku. Nie sú teda relevantné v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, ktorý sa týka zákazu používania ochrannej známky.

145 Pokiaľ ide o uplatnené ustanovenia spotrebiteľského zákonníka, Anheuser-Busch na úvod uvádza, že Budvar vo veciach T-225/06 a T-309/06 uviedol článok L. 115-8 uvedeného zákonníka po prvýkrát. Anheuser-Busch vo veci T-225/06 dodáva, že keďže otázky vnútroštátneho práva sú otázkami skutkovými, uplatnenie tohto ustanovenia predstavuje novú skutočnosť, a teda Súd prvého stupňa ho nemá zohľadniť.

146 Pokiaľ ide o článok L. 641-2 vidieckeho zákonníka, ktorý je prebratý do článku L. 115-5 spotrebiteľského zákonníka, Anheuser-Busch po prvé vo veciach T-255/06, T-257/06 a T-309/06, ktoré sa celkom alebo sčasti týkajú odlišných výrobkov alebo služieb, uvádza, že Budvar nepreukázal existenciu akejkoľvek všeobecnej známosti predmetného označenia pôvodu na francúzskom území. Anheuser-Busch v tejto súvislosti odkazuje na vyjadrenie, ktoré predložil pred Súdom prvého stupňa vo veci T-60/04 a ktoré je pripojené v prílohe. Po druhé Anheuser-Busch sa vo veci T-257/06, ktorá sa podľa Budvaru týka najmä služieb „podobných“ pivu, domnieva, že tvrdenia namietateľa sú nedôvodné. Anheuser-Busch najmä uvádza, že „služby“ (ako sú „reštauračné služby, služby barov a vinární“, patriace do triedy 42, ktoré uvádza Budvar) nemôžu byť „podobnými výrobkami“ v zmysle článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka. To je v súlade s Dohodou Svetovej obchodnej organizácie (WTO) o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva (TRIPS), ktorá sa týka iba ochrany zemepisných označení vzťahujúcich sa na výrobky. Výraz „podobné“, použitý v článku L. 641-2 vidieckeho zákonníka, sa týka výrobkov, ktoré patria do tej istej kategórie výrobkov, ale nespĺňajú tie isté kvalitatívne kritériá, ako sú kvalitatívne kritériá označenia pôvodu. Ide o užšie poňatie, než je poňatie podobnosti v rámci nebezpečenstva zámeny v práve ochranných známok. V tomto poslednom uvedenom rámci nízka podobnosť dotknutých výrobkov alebo služieb môže tiež vyvolať nebezpečenstvo zámeny. V každom prípade „reštauračné služby, služby barov a vinární“, patriace do triedy 42,

nie sú podobné pivu. Anheuser-Busch v tejto súvislosti odkazuje najmä na rozsudok Súdu prvého stupňa z 9. marca 2005, Osotspa/ÚHVT — Distribution & Marketing (Hai) (T-33/03, Zb. s. II-763).

147 Pokiaľ ide o rakúske právo a v rámci vecí T-225/06, T-255/06 a T-309/06 Anheuser-Busch uvádza, že Budvar neuviedol relevantné ustanovenia, o ktoré sa opiera. Článok 7 ods. 1 dvojstrannej zmluvy, na ktorú Budvar niekoľkokrát odkázal, jasne uvádza, že sa „použijú… všetky súdne a správne opatrenia, ktoré podľa zákonodarstva zmluvného štátu, v ktorom sa uplatňuje ochrana, prichádzajú do úvahy… a to za predpokladov ustanovených v tomto zákonodarstve“. Samotná skutočnosť, že článok 9 ods. 1 uvedenej zmluvy umožňuje podať priamo žalobu na súd, nemôže zjavne nahradiť právny základ žaloby.

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa

148 Na úvod treba uviesť, že argumenty Budvaru smerujúce k preukázaniu, že je majiteľom uplatňovaného práva, sa v skutočnosti týkajú skutkového zistenia, ktoré odvolaciemu senátu umožnilo dospieť k záveru, že označenie „bud“ nie je označením pôvodu. Vzhľadom na to, že tento záver odvolacieho senátu bol predmetom prvej časti jediného žalobného dôvodu, nie je potrebné skúmať argumenty Budvaru v rámci druhej časti žalobného dôvodu.

149 V zostávajúcej časti Budvar uvádza dve výhrady, ktoré sa týkajú toho, ako odvolací senát uplatnil podmienky stanovené v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94. Svojou prvou výhradou Budvar spochybňuje to, ako odvolací senát uplatnil podmienky týkajúce sa používania označenia, ktorého význam nie je iba lokálny, v obchodnom styku. Svojou

druhou výhradou Budvar spochybňuje to, ako odvolací senát uplatnil podmienku týkajúcu sa práva vyplývajúceho z označenia uplatňovaného na podporu námietok.

O prvej výhrade týkajúcej sa používania označenia, ktorého význam nie je iba lokálny, v obchodnom styku

150 Na úvod treba konštatovať, že v rámci veci T-255/06 Anheuser-Busch uvádza, pokiaľ ide o Rakúsko, že Budvar dôkazy o používaní uplatňovaného práva predložil až po uplynutí lehôt stanovených ÚHVT. Anheuser-Busch tvrdí, že podľa pravidla 19 ods. 4 nariadenia č. 2868/95 a praxe ÚHVT musia byť tieto dôkazy odmietnuté.

151 Napriek tomu za predpokladu, že by bolo treba tvrdenia Anheuser-Busch posudzovať ako samostatný žalobný dôvod založený na článku 134 ods. 2 rokovacieho poriadku, je opodstatnené uviesť, že tento žalobný dôvod nie je v súlade so samotnými návrhmi vedľajšieho účastníka konania, a preto musí byť zamietnutý [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa zo 16. novembra 2006, Jabones Pardo/ÚHVT — Quimi Romar (YUKI), T-278/04, neuverejnený v Zbierke, body 44 a 45, a AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, už citovaný v bode 79 vyššie, bod 220]. Tvrdenia uvedené zo strany Anheuser-Busch v podstate smerujú k spochybneniu určitého aspektu napadnutého rozhodnutia, keďže odvolací senát na rozdiel od námietkového oddelenia nezastával názor, že je potrebné predmetné dokumenty odmietnuť. Anheuser-Busch pritom nenavrhol zrušenie alebo zmenu uvedeného rozhodnutia na základe článku 134 ods. 3 rokovacieho poriadku.

152 V každom prípade za predpokladu, že pravidlo 19 nariadenia č. 2868/95, a najmä jeho odsek 4, v znení, ktoré Anheuser-Busch uplatňuje na podporu svojich tvrdení, sa môže uplatniť v kontexte článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, treba uviesť, že toto pravidlo

bolo zavedené nariadením Komisie (ES) č. 1041/2005 z 29. júna 2005, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 2868/95, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 40/94 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 172, s. 4), ktoré sa stalo účinným 25. júla 2005, teda po tom, čo Budvar podal svoje námietky a predložil dôkazy týkajúce sa používania uplatňovaného práva v Rakúsku. Je potrebné pripomenúť, že zásada právnej istoty všeobecne bráni tomu, aby časová pôsobnosť aktu Spoločenstva bola stanovená k dátumu predchádzajúcemu jeho vyhláseniu. Výnimočne to môže byť inak, pokiaľ si to vyžaduje sledovaný cieľ a pokiaľ sú riadne rešpektované legitímne očakávania dotknutých osôb (rozsudky Súdneho dvora z 25. januára 1979, Racke, 98/78, Zb. s. 69, bod 20, a z 12. novembra 1981, Meridionale Industria Salumi a i., 212/80 až 217/80, Zb. s. 2735, bod 10). Takáto judikatúra, ako spresnil Súdny dvor, je uplatniteľná aj v prípade, keď spätná účinnosť nie je stanovená výslovne samotným aktom, ale vyplýva z jeho obsahu (rozsudky Súdneho dvora z 11. júla 1991, Crispoltoni, C-368/89, Zb. s. I-3695, bod 17; z 29. apríla 2004, Gemeente Leusden a Holin Groep, C-487/01 a C-7/02, Zb. s. I-5337, bod 59, a z 26. apríla 2005, „Goed Wonen", C-376/02, Zb. s. I-3445, bod 33; rozsudok Súdu prvého stupňa z 3. mája 2007, Freistaat Sachsen/Komisia, T-357/02, Zb. s. II-1261, bod 95). V prejednávanom prípade nič v znení ani v štruktúre nariadenia č. 1041/2005 nenasvedčuje tomu, že sa ustanovenia zavedené uvedeným nariadením majú uplatniť so spätnou účinnosťou.

153 Okrem toho, ako to vyplýva zo znenia článku 74 ods. 2 nariadenia č. 40/94, ÚHVT môže neprihliadnuť na skutočnosti, ktoré neboli uvedené, alebo na dôkazy, ktoré neboli predložené účastníkmi konania včas. Z tohto znenia vyplýva, že v zásade, a pokiaľ nie je uvedené inak, predloženie skutočností a dôkazov účastníkmi konania zostáva spravidla možným aj po uplynutí lehôt, ktorým je takéto predloženie podľa ustanovení nariadenia č. 40/94 podriadené, a že nič nezakazuje ÚHVT zohľadniť skutočnosti a dôkazy označené alebo predložené takto oneskorene (rozsudok Súdneho dvora z 13. marca 2007, ÚHVT/Kaul, C-29/05 P, Zb. s. I-2213, body 41 a 42). V prejednávanom prípade Anheuser-Busch na podporu svojich tvrdení neuplatňuje porušenie článku 74 ods. 2 nariadenia č. 40/94 odvolacím senátom. Anheuser-Busch okrem pravidla 19 nariadenia č. 2868/95, ktoré bolo zavedené nariadením č. 1041/2005, neuplatňuje ani iné ustanovenia právnych predpisov, na základe ktorých by bolo možné prijať záver, že odvolací senát bol povinný dokumenty predložené zo strany Budvaru, pokiaľ ide o Rakúsko, odmietnuť.

154 Z vyššie uvedeného vyplýva, že argumenty Anheuser-Busch smerujúce k tomu, aby bolo určené, pokiaľ ide o Rakúsko, že Budvar predložil dôkazy o používaní uplatňovaného práva až po uplynutí lehôt stanovených ÚHVT, musia byť odmietnuté.

155 Vo veci samej je potrebné pripomenúť, že podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa námietky zakladajú na „označení používanom v obchodnom styku, ktorého význam je väčší ako iba lokálny“.

156 Z tohto ustanovenia vyplývajú dve kumulatívne podmienky. Predmetné označenie musí byť používané „v obchodnom styku“. V nadväznosti na to označenie musí mať „význam“, ktorý nie je iba lokálny.

157 V prejednávanom prípade odvolací senát zastával názor, že zo znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 vyplýva, že predmetné označenie musí byť „skutočne“ používané v obchode.

158 V tejto súvislosti odvolací senát zastával názor, že nie je neprimerané analogicky uplatniť ustanovenia článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 a pravidlo 22 nariadenia č. 2868/95. Odvolací senát osobitne potvrdil prístup, ktorý zastávalo námietkové oddelenie, smerujúci k tomu, aby bol požadovaný dôkaz o „riadnom“ používaní skoršieho práva. Na základe toho sa odvolací senát v podstate domnieval, že dôkazy, ktoré predložil Budvar, sú, čo sa týka používania označenia pôvodu „bud“ v Rakúsku, vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku, nepostačujúce [rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), body 24 až 31, a prostredníctvom odkazu v ostatných napadnutých rozhodnutiach].

159 Na účely prieskumu napadnutých rozhodnutí je potrebné rozlišovať medzi podmienkou týkajúcou sa používania predmetného označenia v obchodnom styku a podmienkou týkajúcou sa jeho významu.

— O podmienke týkajúcej sa používania predmetného označenia v obchodnom styku

160 Keďže odvolací senát analogicky použil ustanovenie práva Spoločenstva týkajúce sa riadneho používania skoršej ochrannej známky, treba pripomenúť, že článok 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 stanovuje, že prihlasovateľ ochrannej známky Spoločenstva môže žiadať o predloženie dôkazu o tom, že skoršia ochranná známka sa riadne používala na území, na ktorom je zapísaná, v období piatich rokov pred dňom uverejnenia prihlášky ochrannej známky, ktorá je predmetom námietky. Podľa pravidla 22 ods. 2 nariadenia č. 2868/95 údaje a doklady, ktoré sa majú predložiť, aby sa dokázalo používanie ochrannej známky, pozostávajú z údajov týkajúcich sa miesta, času, rozsahu a charakteru používania namietanej ochrannej známky na tovary a služby, pre ktoré je známka zapísaná a na ktorých je námietka založená.

161 Ochranná známka je predmetom „riadneho používania“, ak sa používa v súlade s jej základnou funkciou zaručiť označenie pôvodu výrobkov alebo služieb, pre ktoré je zapísaná, aby vytvárala alebo zachovávala odbyt pre tieto výrobky a služby, s výnimkou symbolického používania, ktorého účelom je len zachovanie práv z ochrannej známky udelených zápisom (pozri rozsudok Súdneho dvora z 13. septembra 2007, Il Ponte Finanziaria/ÚHVT, C-234/06 P, Zb. s. I-7333, bod 72 a tam citovaná judikatúra). Na to, aby používanie skoršej ochrannej známky bolo kvalifikované ako skutočné, nie je potrebné, aby bolo vždy kvantitatívne významné. Toto používanie musí byť však kvantitatívne dostatočné (pozri v tomto zmysle uznesenie La Mer Technology, už citované v bode 122 vyššie, body 21 a 22, a rozsudok Il Ponte Finanziaria/ÚHVT, už citovaný, bod 73).

162 Požiadavka riadneho používania skoršej ochrannej známky spočíva v tom, že v prípade nepredloženia takého dôkazu sú námietky zamietnuté. Ak sa skoršia ochranná známka Spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb (článok 43 ods. 2 nariadenia č. 40/94). Treba tiež poznamenať, že nepoužívanie ochrannej známky Spoločenstva bez oprávneného dôvodu počas nepretržitej doby piatich rokov pre výrobky alebo služby, pre ktoré je zapísaná, môže mať za dôsledok jej zrušenie [článok 15 ods. 1 a článok 50 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 40/94]. Článok 12 smernice 89/104 obsahuje podobné ustanovenia, pokiaľ ide o národné ochranné známky.

163 Účel a podmienky súvisiace s dôkazom o riadnom používaní skoršej ochrannej známky sú pritom odlišné od účelu a podmienok týkajúcich sa dôkazu o používaní označenia uvedeného v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 v obchodnom styku, najmä pokiaľ ide ako v prejednávanom prípade o označenie pôvodu zapísané na základe Lisabonskej dohody alebo o označenie pôvodu chránené na základe dvojstrannej zmluvy.

164 V tejto súvislosti je potrebné po prvé konštatovať, že článok 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa netýka „riadneho“ používania označenia uplatňovaného na podporu námietok.

165 Po druhé v rámci článku 9 ods. 1 nariadenia č. 40/94, článku 5 ods. 1 a článku 6 ods. 1 smernice 89/104 Súdny dvor a Súd prvého stupňa ustálene konštatovali, že používanie označenia sa uskutočňuje v „obchodnom styku“, keď sa vyskytuje v kontexte obchodnej činnosti majúcej za cieľ hospodársku výhodu, a nie v súkromnej oblasti (rozsudky Súdneho dvora Arsenal Football Club, už citovaný v bode 107 vyššie, bod 40; z 25. januára 2007, Adam Opel, C-48/05, Zb. s. I-1017, bod 18; uznesenie Súdneho dvora z 20. marca 2007, Galileo International Technology a i./Komisia, C-325/06 P, Zb. s. I-44, bod 32, a rozsudok Súdneho dvora z 11. septembra 2007, Céline, C-17/06, Zb. s. I-7041, bod 17; rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. apríla 2003, Travelex Global and Financial Services a Interpayment Services/Komisia, T-195/00, Zb. s. II-1677, bod 93, a Galileo International Technology a i./Komisia, už citovaný v bode 107 vyššie, bod 114). V skutočnosti ide o to, určiť, či je uvedené označenie predmetom obchodného

používania (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomer k rozsudku Arsenal Football Club, už citovanému v bode 107 vyššie, Zb. s. I-10275, bod 62).

166 Po tretie v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 nemusia niektoré označenia stratiť práva, ktoré sú s nimi spojené, a to aj napriek skutočnosti, že nie sú „riadne“ používané. V tejto súvislosti treba podotknúť, že označenie pôvodu zapísané na základe Lisabonskej dohody sa nebude môcť považovať za označenie, ktoré sa stalo druhovým, pokiaľ bude v krajine pôvodu chránené ako označenie pôvodu. Okrem toho je ochrana priznaná označeniu pôvodu zabezpečená, bez toho, aby bolo potrebné ju obnovovať (článok 6 a článok 7 ods. 1 Lisabonskej dohody). To však neznamená, že označenie uplatňované na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa nemusí používať. Namietateľ sa však môže obmedziť na to, že preukáže, že k používaniu predmetného označenia došlo v kontexte obchodnej činnosti, ktorej cieľom je hospodárska výhoda, bez toho, aby v zmysle a podľa podmienok stanovených v článku 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 a pravidle 22 nariadenia č. 2868/95 musel preukazovať riadne používanie uvedeného označenia. Opačný výklad by znamenal, že na označenia, ktorých sa týka článok 8 ods. 4, by sa vzťahovali podmienky špecificky súvisiace s ochrannými známkami a rozsahom ich ochrany. Treba dodať, že na rozdiel od článku 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 musí namietateľ ešte v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 preukázať, že predmetné označenie mu poskytuje právo podľa právnych predpisov daného členského štátu zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

167 Po štvrté a predovšetkým preto, lebo analogicky použil článok 43 ods. 2 a 3 nariadenia č. 40/94 a pravidlo 22 nariadenia č. 2868/95 na prejednávaný prípad, odvolací senát najmä analyzoval používanie predmetného označenia v Rakúsku, vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku oddelene, to znamená na každom z území, na ktoré sa podľa Budvaru vzťahuje ochrana označenia „bud“. To tiež viedlo odvolací senát k tomu, že nezohľadnil dôkazy predložené Budvarom v rámci konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), ktoré slúžilo ako základ pre ostatné napadnuté rozhodnutia týkajúce sa používania predmetných označení v Beneluxe, v Španielsku a v Spojenom kráľovstve. Zo znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 pritom nevyplýva, že predmetné označenie sa musí používať na území, na ktorom platia právne predpisy uplatňované na podporu ochrany uvedeného

označenia. V tejto súvislosti treba konštatovať, že označenia uvedené v článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94, najmä označenia, ktorých sa týka prejednávaná vec, môžu byť predmetom ochrany na špecifickom území, hoci sa nepoužívali na uvedenom špecifickom území, ale sa používali iba na inom území.

168 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa odvolací senát dopustil zjavne nesprávneho právneho posúdenia, keď sa rozhodol analogicky použiť ustanovenia práva Spoločenstva týkajúce sa „riadneho“ používania skoršej ochrannej známky najmä na určenie, či sa predmetné označenia používali „v obchodnom styku“, a to samostatne v Rakúsku, vo Francúzsku, v Taliansku a Portugalsku. Odvolací senát mal overiť, či dôkazy predložené zo strany Budvaru v priebehu správneho konania odzrkadľujú používanie predmetných označení v kontexte obchodnej činnosti, ktorej cieľom je hospodárska výhoda, a nie v súkromnej oblasti, a to bez ohľadu na územie, na ktorom k tomuto používaniu dochádza. Metodologické pochybenie, ktorého sa dopustil odvolací senát, by však mohlo odôvodniť zrušenie napadnutých rozhodnutí iba vtedy, ak by Budvar preukázal, že predmetné označenia sa používali v obchodnom styku.

169 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sú námietky založené na označení „používanom“ v obchodnom styku. Z tohto ustanovenia nevyplýva, v rozpore s tým, čo uvádza Anheuser-Busch, že namietateľ musí preukázať, že predmetné označenie sa používalo pred podaním prihlášky ochrannej známky Spoločenstva. Maximálne sa môže požadovať, podobne ako je požadované v prípade skorších ochranných známok, a to kvôli zabráneniu používania skoršieho práva, ku ktorému došlo iba v dôsledku námietkového konania, aby sa predmetné označenie používalo pred uverejnením prihlášky ochrannej známky vo *Vestníku ochranných známok Spoločenstva*.

170 V prejednávanom prípade boli prihlášky ochrannej známky Spoločenstva uverejnené 7. decembra 1998 (prihláška č. 2), 2. mája 2000 (prihláška č. 1), 26. februára 2001 (prihláška č. 3) a 5. marca 2001 (prihláška č. 4).

171 Dokumenty, ktoré predložil Budvar, uvedené v rozhodnutí odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), tvoria výstrižky z tlače v Rakúsku (1997), faktúry vystavené v Rakúsku, vo Francúzsku a v Taliansku (od roku 1997 do roku 2000), ku ktorým sú prípadne priložené písomné čestné vyhlásenia zamestnancov či zákazníkov Budvaru.

172 Je potrebné dodať, že okrem týchto dokumentov Budvar predložil ÚHVT 31. januára 2002 v rámci konania, v ktorom bolo vyhlásené rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), ktoré slúžilo ako základ pre ostatné napadnuté rozhodnutia, faktúry vystavené v Španielsku (2000) a v Spojenom kráľovstve (1998), ako aj ocenenia, ktoré boli udelené zo strany „Monde Sélection — Institut international pour les sélections de la qualité“ so sídlom v Bruseli (od roku 1999 do roku 2001).

173 Dokumenty predložené zo strany Budvaru sa tak vzťahujú na obdobia od roku 1997 do roku 2001. Dokumenty týkajúce sa rokov 1997 a 1998 môžu byť použité v rámci prihlášky č. 2. Dokumenty týkajúce sa roka 1999 môžu byť navyše použité pre prihlášku č. 1. Zostávajúce dokumenty môžu byť použité pre ostatné prihlášky. Z toho vyplýva, že tieto dokumenty môžu s výhradou ich dôkaznej hodnoty preukázať, že predmetné označenie je „používané“ v obchodnom styku.

174 Vo veci samej treba na úvod konštatovať, že tieto dokumenty odkazujú na výrobok, na ktorom sú umiestnené výrazy „bud strong“ alebo „bud super strong“, nielen na „bud“, ako správne uviedol odvolací senát. Výrazy „strong“ alebo „super strong“ používané v spojení s výrazom „bud“ však anglofónny alebo iný spotrebiteľ môže ľahko pochopiť ako výrazy znamenajúce „silný“ alebo „veľmi silný“. Spotrebiteľ bude tieto pojmy vnímať ako opis určitých vlastností, ktoré chce výrobca spojiť s predmetnými výrobkami, a to s pivom. Okrem toho etikety pivných fliaš, ktoré boli predložené, jasne ukazujú, že výraz

„bud“ je napísaný veľkými písmenami a uprostred, zatiaľ čo výrazy „super“ a „strong“ sú napísané pod výrazom „bud“ a malými písmenami. Vzhľadom na tieto skutočnosti nemôže mať pripojenie výrazov „super“ a „strong“ za následok, že v rámci predmetných označení, a to označení zemepisného pôvodu dotknutých výrobkov, bude zmenená funkcia výrazu „bud“, ako uvádza Budvar.

175 Označenie, ktorého účelom je uvedenie zemepisného pôvodu výrobkov, sa môže byť podobne ako ochranná známka používať v obchodnom styku (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. januára 2004, Gerolsteiner Brunnen, C-100/02, Zb. s. I-691). To však ešte neznamená, ako v napadnutých rozhodnutiach tvrdí odvolací senát, že predmetné označenie sa používa „ako ochranná známka“, a teda stráca svoju prvotnú funkciu. Tento záver je nezávislý od skutočnosti, ktorú uvádza odvolací senát, že Budvar je tiež majiteľom ochrannej známky BUD, ktorá navyše nie je súčasťou právneho či skutkového rámca prejednávanej veci. Podľa článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 postačuje konštatovať, že označenie uplatňované na podporu námietok používa v obchodnom styku. To, že je toto označenie zhodné s ochrannou známkou, ešte neznamená, že sa nepoužíva v obchodnom styku. Navyše treba konštatovať, že ÚHVT a Anheuser-Busch jasne nespresňujú, akým spôsobom sa označenie BUD používalo „ako ochranná známka“. Žiadna skutočnosť konkrétne nenasvedčuje, že pojem „bud“ umiestnený na predmetných výrobkoch odkazuje skôr na obchodný pôvod než, ako tvrdí Budvar, na zemepisný pôvod výrobku. Navyše je potrebné uviesť, že etikety predmetných výrobkov, tak ako vyplývajú zo spisu ÚHVT a ako bolo potvrdené na pojednávaní, pod názvom „bud“ preberajú aj názov podniku výrobcu, v danom prípade Budějovický Budvar.

176 Nakoniec, pokiaľ ide o argument Anheuser-Busch, podľa ktorého niektoré faktúry obsahujú údaj „Free of charge“, postačuje konštatovať, že tento údaj sa týka len časti dokumentov predložených zo strany Budvaru. Dôkazná hodnota ostatných predložených dokumentov tým nie je dotknutá. V každom prípade aj za predpokladu, že by

predmetné dodávky boli vykonané bezplatne, neznamená to, že by patrili do súkromnej oblasti. Keďže predmetné dodávky boli určené obchodníkom, ako vyplýva zo záhlavia predmetných faktúr, čo Anheuser-Busch nenamieta, k týmto dodávkam mohlo dôjsť v kontexte obchodnej činnosti, ktorej cieľom je hospodárska výhoda, a to získanie nových odbytísk.

177 Vzhľadom na vyššie uvedené a s prihliadnutím na súhrn dokumentov, ktoré Budvar predložil ÚHVT, treba konštatovať, že Budvar preukázal, že predmetné označenia sa na rozdiel od záveru odvolacieho senátu používajú v obchodnom styku v zmysle článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94.

178 Výhradu Budvaru v tejto súvislosti je teda potrebné prijať.

— O podmienke týkajúcej sa významu predmetného označenia

179 Aj keď sa odvolací senát výslovne nezaoberal významom predmetného označenia, medzi touto podmienkou a podmienkou týkajúcou sa dôkazu o používaní uvedeného označenia stanovil spojitosť. Konkrétne v rámci analýzy týkajúcej sa používania označenia pôvodu „bud“ zapísaného na základe Lisabonskej dohody vo Francúzsku odvolací senát dospel k záveru, že „dôkaz o používaní vo Francúzsku je nepostačujúci na preukázanie existencie práva, ktorého význam nie je iba lokálny“ [rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), bod 30, a prostredníctvom odkazu v ostatných napadnutých rozhodnutiach].

180 Znenie článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 pritom vedie k tomu, že sa treba domnievať, že toto ustanovenie sa týka významu predmetného označenia, a nie významu jeho používania. Význam predmetného označenia v rámci článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 pokrýva zemepisný rozsah jeho ochrany. Táto ochrana nemá byť iba lokálna. V takom prípade by námietky proti prihláške ochrannej známky Spoločenstva nemohli obstáť. Článok 107 nariadenia č. 40/94 s názvom „Skoršie práva, ktoré sa vzťahujú na určité lokality“ medziiným spresňuje, že „majiteľ skoršieho práva, ktoré sa týka iba určitej lokality, môže namietnuť používanie ochrannej známky spoločenstva na území, na ktorom je jeho právo chránené do takého rozsahu, do akého to dovoľuje právo príslušného členského štátu“. Význam práva teda úzko súvisí s územím, na ktorom je toto právo chránené.

181 Za týchto podmienok sa odvolací senát tiež dopustil zjavne nesprávneho právneho posúdenia, keď, pokiaľ ide o Francúzsko, stanovil spojitosť medzi dôkazom o používaní predmetného označenia a podmienkou týkajúcou sa toho, že predmetné právo musí mať význam, ktorý nie je iba lokálny. V tejto súvislosti postačuje konštatovať, že uplatnené skoršie práva majú význam, ktorý nie je iba lokálny, keďže ich ochrana podľa článku 1 ods. 2 Lisabonskej dohody a článku 1 dvojstrannej zmluvy prekračuje hranice území ich pôvodu.

182 Z vyššie uvedených dôvodov treba ako odôvodnenej vyhovieť prvej výhrade uvedenej v rámci druhej časti jediného žalobného dôvodu.

183 Keďže odvolací senát zastával názor, že Budvar nepredložil dôkaz o tom, že predmetné označenia mu dávajú právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky, a že by teda tento záver odvolacieho senátu mohol stačiť na odôvodnenie zamietnutia námietok, treba ďalej analyzovať druhú výhradu uvedenú v rámci druhej časti jediného žalobného dôvodu.

O druhej výhrade týkajúcej sa práva vyplývajúceho z označenia uplatňovaného na podporu námietok

184 Je potrebné pripomenúť, že v zmysle znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 podľa právnych predpisov Spoločenstva alebo podľa práva členského štátu, ktorým sa uplatňované označenie riadi, toto označenie musí svojmu majiteľovi prepožičiavať právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

185 Keďže článok 8 nariadenia č. 40/94 je venovaný relatívnym dôvodom zamietnutia a vzhľadom na článok 74 toho istého nariadenia dôkazné bremeno, pri preukázaní, že uvedené označenie prepožičiava jeho majiteľovi právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky, znáša v konaní pred ÚHVT namietateľ.

186 V prejednávanom prípade Budvar na podporu svojich námietok uplatnil určité vnútroštátne právne predpisy. Budvar neuplatňoval žiadne právne predpisy Spoločenstva.

187 V tejto súvislosti treba brať do úvahy najmä uvedenú vnútroštátnu právnu úpravu a súdne rozhodnutia prijaté v dotknutom členskom štáte. Na základe toho je namietateľ povinný preukázať, že predmetné označenie patrí do pôsobnosti práva dotknutého členského štátu a umožňuje zakázať používanie neskoršej ochrannej známky. Je potrebné zdôrazniť, že v kontexte článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 sa dôkazná povinnosť namietateľa musí zakomponovať do kontextu ochrannej známky, o ktorej zápis sa žiada (rozsudok AB GENUINE Budweiser KING OF BEERS, už citovaný v bode 79 vyššie, body 85 až 89).

188 V prejednávanom prípade odvolací senát zastával názor, že námietky musia byť zamietnuté aj preto, lebo Budvar nepreukázal, že predmetné označenia mu poskytujú

právo zakázať používanie výrazu „bud“ ako ochrannej známky v Rakúsku alebo vo Francúzsku.

189 Konkrétnejšie, pokiaľ ide o Rakúsko, odvolací senát uvádza, že Handelsgericht Wien svojím rozsudkom z 8. decembra 2004 zamietol návrh na vydanie predbežného opatrenia zakazujúceho používanie výrazu „bud“, pokiaľ ide o pivo, ktoré na trh uvádza Anheuser-Busch. Tento rozsudok bol potvrdený zo strany Oberlandesgericht Wien 21. apríla 2005. Rozsudky sa zakladajú na závere, že výraz „bud“ nie je názvom miesta a spotrebitelia v Českej republike ho nechápu ako označenie piva z Českých Budějovíc. Hoci je rozsudok Oberlandesgericht Wien predmetom odvolania pred Oberster Gerichtshof (Najvyšší súd, Rakúsko), odvolací senát uvádza, že vychádza z rozsudku Budějovický Budvar, už citovaného v bode 65 vyššie, ktorý bol vyhlásený v rámci prejudiciálneho konania, a zo skutkových zistení, ktorých prieskum zo strany súdu rozhodujúceho v poslednom stupni je málo pravdepodobný. Odvolací senát z toho vyvodzuje, že Budvar nemá právo zakázať Anheuser-Busch používanie ochrannej známky BUD v Rakúsku [rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), bod 32, a prostredníctvom odkazu v ostatných napadnutých rozhodnutiach].

190 Pokiaľ ide o Francúzsko, odvolací senát uvádza, že označenie pôvodu „bud“ vyhlásil Tribunal de grande instance de Strasbourg 30. júna 2004 za neplatné z dôvodu, že pivo je priemyselným výrobkom, ktorý môže byť vyrábaný na celom svete. Hoci tento rozsudok je predmetom odvolacieho konania, odvolací senát z toho vyvodzuje, že Budvar v uvedenom čase nebol schopný zabrániť distribútorovi Anheuser-Busch, aby vo Francúzsku predával pivo pod ochrannou známkou BUD [rozhodnutie odvolacieho senátu zo 14. júna 2006 (vec R 234/2005-2), body 33 a 34, a prostredníctvom odkazu v ostatných napadnutých rozhodnutiach].

191 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že nasledujúce dôvody, ktoré sa týkajú Rakúska, platia pre všetky veci, s výnimkou veci T-257/06, v ktorej sa dvojstranná zmluva neuplatňuje.

192 Po prvé treba konštatovať, že odvolací senát iba odkázal na súdne rozhodnutia vyhlásené v Rakúsku a vo Francúzsku, aby dospel k záveru, že Budvar nepreukázal, že mu predmetné označenie poskytuje právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky. Hoci súdne rozhodnutia vyhlásené v dotknutých krajinách majú zvláštny význam, ako bolo pripomenuté vyššie, je potrebné zohľadniť skutočnosť, že v prejednávanom prípade žiadne súdne rozhodnutie vyhlásené v Rakúsku alebo vo Francúzsku nenadobudlo účinky *res iudicata*. Za týchto podmienok odvolací senát nemohol svoj záver založiť iba na týchto rozhodnutiach. Odvolací senát mal tiež zohľadniť ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov uplatnené zo strany Budvaru, vrátane Lisabonskej dohody a dvojstrannej zmluvy. V tejto súvislosti treba poznamenať, že pokiaľ ide o Francúzsko, Budvar pred ÚHVT uplatnil niekoľko ustanovení vidieckeho zákonníka, spotrebiteľského zákonníka a zákonníka o duševnom vlastníctve. Pokiaľ ide o Rakúsko, ÚHVT mal k dispozícii súdne rozhodnutia, ktoré boli dovtedy vyhlásené v tomto členskom štáte, a v dôsledku toho, na rozdiel od tvrdení Anheuser-Busch, teda aj právny základ žalôb, ktoré Budvar podal na základe uplatňovaných vnútroštátnych právnych predpisov. Budvar navyše v priebehu konania pred ÚHVT spresnil, že na základe článku 9 dvojstrannej zmluvy má právo podať priamo žalobu pred rakúskymi súdmi. Okrem toho Budvar v rámci svojich námietok uviedol ustanovenia rakúskej právnej úpravy týkajúce sa ochranných známok a nekalej hospodárskej súťaže.

193 Po druhé, pokiaľ ide o Rakúsko, odvolací senát uviedol, že v rozsudku Oberlandesgericht Wien z 21. apríla 2005 je uvedené, že výraz „bud“ nie je názvom miesta a spotrebitelia v Českej republike ho nechápu ako označenie piva z Českých Budějovíc. Podľa odvolacieho senátu tento rozsudok vychádza zo skutkových zistení, ktorých prieskum zo strany súdu rozhodujúceho v poslednom stupni je málo pravdepodobný. Ako vyplýva z písomností predložených v rámci diskusie, rozsudok Oberlandesgericht Wien bol zrušený práve zo strany Oberster Gerichtshof v rozsudku vyhlásenom 29. novembra 2005, čiže pred prijatím napadnutých rozhodnutí [príloha 14 žaloby vo veci T-225/06, s. 297 a nasl.]. Vo svojom rozsudku Oberster Gerichtshof konštatoval, že prvostupňový súd a odvolací súd neoverili, či českí spotrebitelia vykladajú výraz „bud“ vzťahujúci sa na pivo ako označenie miesta alebo oblasti, iba uviedli záver, že označenie „bud“ nie je v Českej republike spájané s nijakou špecifickou oblasťou alebo miestom. Z toho vyplýva, že úvahy odvolacieho senátu sú založené na záveroch Oberlandesgericht Wien, ktoré vyvrátil Oberster Gerichtshof. Rozsudok Oberster Gerichtshof síce odvolaciemu senátu doručený nebol, keďže posledná procesná písomnosť Budvaru pred odvolacím senátom, a to replika, má dátum 14. novembra 2005. Budvar však odvolaciemu senátu predložil, ako vyplýva zo spisu ÚHVT, kópiu svojho opravného

prostriedku pred Oberster Gerichtshof. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že ÚHVT sa musí z vlastného podnetu a prostriedkami, ktoré považuje za užitočné na tento účel, oboznámiť s vnútroštátnymi právnymi predpismi daného členského štátu, ak sú takéto informácie potrebné na posúdenie podmienok použitia dôvodu daného zamietnutia zápisu a najmä vecnej správnosti predkladaných skutkových okolností alebo dôkaznej sily predložených dokumentov. Obmedzenie skutkového základu preskúmania vykonávaného ÚHVT totiž nevylučuje, že ÚHVT zohľadní okrem skutočností výslovne uvedených účastníkmi námietkového konania aj všeobecne známe skutočnosti, čiže skutočnosti, ktoré môže poznať každý alebo s ktorými je možné sa oboznámiť prostredníctvom všeobecne prístupných zdrojov (rozsudky PICARO, už citovaný v bode 96 vyššie, bod 29, a ATOMIC BLITZ, už citovaný v bode 88 vyššie, bod 35). Odvolací senát sa teda u účastníkov konania alebo akýmkoľvek iným spôsobom mohol oboznámiť s výsledkom konania, ktoré bolo začaté pred Oberster Gerichtshof.

194 Treba dodať, že Oberster Gerichtshof vrátil predmetnú vec prvostupňovému súdu, ktorý návrh Budvaru opätovne zamietol rozsudkom z 22. marca 2006, čiže ešte pred prijatím napadnutých rozhodnutí [príloha 14 žaloby vo veci T-225/06, s. 253 a nasl.] Oberlandesgericht Wien však v rámci odvolania a rozsudkom z 10. júla 2006, teda ešte pred vydaním posledného z napadnutých rozhodnutí, konštatoval, že prvostupňový súd pochybil, keď zamietol návrh na vypracovanie posudku znalca, ktorý predložil Budvar. Za týchto okolností Oberlandesgericht Wien vrátil vec prvostupňovému súdu, pričom spresnil, že musí byť ustanovený znalec, aby bolo v podstate určené, či si českí spotrebitelia spájajú označenie „bud“ s pivom a či toto označenie môže byť v prípade kladnej odpovede vnímané ako označenie odkazujúce na zvláštne miesto, oblasť alebo krajinu vo vzťahu k pôvodu piva [príloha 14 žaloby vo veci T-225/06, s. 280 a nasl.].

195 Po tretie, pokiaľ ide o Francúzsko, odvolací senát vychádzal z toho, že Budvar do uvedenej doby nebol schopný distribútorovi Anheuser-Busch zabrániť v predaji piva pod ochrannou známkou BUD vo Francúzsku. Zo znenia článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 však nevyplýva, že namietateľ musí preukázať, že už mohol skutočne zakázať používanie neskoršej ochrannej známky. Namietateľ musí iba preukázať, že disponuje takým právom.

196 Navyše na rozdiel od toho, čo uvádza odvolací senát, Tribunal de grande instance de Strasbourg označenie pôvodu „bud“ zapísané na základe Lisabonskej dohody nevyhlásil za neplatné. Ako jasne vyplýva z rozsudku tohto súdu, v súlade s relevantnými ustanoveniami Lisabonskej dohody boli vyhlásené za neplatné iba „účinky“ označenia pôvodu „bud“ na francúzskom území. Treba tiež pripomenúť, že proti rozsudku Tribunal de grande instance de Strasbourg bolo podané odvolanie a že toto odvolanie má odkladný účinok.

197 Navyše v rámci vecí, v ktorých bol vyhlásený rozsudok BUD, už citovaný v bode 108 vyššie, sa druhý odvolací senát ÚHVT už vyjadril k relevantným ustanoveniam francúzskych právnych predpisov, ktoré umožňujú prípadne chrániť označenie pôvodu „bud“ vo Francúzsku.

198 Nakoniec, ako vyplýva z písomností predložených pred oddeleniami ÚHVT, INPI vyjadril vo Francúzsku voči dvom prihláškam ochrannej známky BUD zo strany Anheuser-Busch pre pivo najmenej dve výhrady (oznámené 3. decembra 1987 a 30. apríla 2001). V tejto súvislosti Anheuser-Busch svoje prihlášky, pokiaľ ide o pivo, vzal späť. Nezdá sa, že by tieto výhrady, hoci boli formulované správnymi orgánmi a hoci sa netýkali špecificky konania smerujúceho k zákazu používania neskoršej ochrannej známky, boli úplne irelevantné pre pochopenie predmetných vnútroštátnych právnych predpisov.

199 Na základe súhrnu týchto dôvodov treba konštatovať, že odvolací senát pochybil, keď nezohľadnil všetky skutkové a právne okolnosti relevantné na určenie, či na základe článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 právne predpisy dotknutého členského štátu poskytujú Budvaru právo zakázať používanie neskoršej ochrannej známky.

200 Je potrebné dodať, že hoci odvolací senát vykonal analýzu rakúskych a francúzskych právnych predpisov, aj keď sa domnieval, že predmetné označenia neboli v Rakúsku a vo Francúzsku „riadne“ používané, nevykonal to isté, pokiaľ ide o Taliansko a Portugalsko. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že na rozdiel od toho, čo ÚHVT a Anheuser-Busch tvrdia vo svojich písomných podaniach, žiadna skutočnosť nenasvedčuje tomu, že Budvar sa na účely námietok pred Súdom prvého stupňa vzdal práv, ktorých sa pôvodne dovolával, pokiaľ ide o Taliansko a Portugalsko. Budvar iba spochybnil zákonnosť napadnutých rozhodnutí, ktoré sa obmedzujú na analýzu rakúskych a francúzskych právnych predpisov.

201 Na základe všetkých týchto dôvodov je potrebné druhej časti jediného žalobného dôvodu vyhovieť ako opodstatnenej, a teda vyhovieť jedinému žalobnému dôvodu a žalobe v plnom rozsahu.

202 Preto je potrebné napadnuté rozhodnutia zrušiť.

O trovách

203 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

204 V prejednávanej veci ÚHVT a Anheuser-Busch nemali úspech, keďže napadnuté rozhodnutia musia byť zrušené v súlade s návrhmi Budvaru.

205 Budvar vo svojich písomných podaniach pred Súdom prvého stupňa nenavrhol, aby ÚHVT bol zaviazaný na náhradu trov konania. Na pojednávaní však Budvar uviedol, že žiada, aby ÚHVT a Anheuser-Busch boli zaviazaní na náhradu všetkých trov konania.

206 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že skutočnosť, že účastník konania, ktorý mal vo veci úspech, predložil návrh v tomto zmysle až na pojednávaní, nebráni tomu, aby sa jeho návrhu vyhovelo [rozsudok Súdneho dvora z 29. marca 1979, NTN Toyo Bearing a i./Rada, 113/77, Zb. s. 1185; rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. júla 1990, Automec/Komisia, T-64/89, Zb. s. II-367, bod 79; YUKI, už citovaný v bode 151 vyššie, bod 75, a z 12. septembra 2007, Consorzio per la tutela del formaggio Grana Padano/ÚHVT — Biraghi (GRANA BIRAGHI), T-291/03, Zb. s. II-3081, bod 92].

207 Za týchto okolností je dôvodné rozhodnúť, že ÚHVT bude znášať vlastné trovy konania a je povinný nahradiť dve tretiny trov konania Budvaru a že Anheuser-Busch bude znášať vlastné trovy konania a je povinný nahradiť jednu tretinu trov konania Budvaru.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Veci T-225/06, T-255/06, T-257/06 a T-309/06 sa spájajú na účely vyhlásenia rozsudku.

2. **Rozhodnutia druhého odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) vyhlásené 14. júna (vec R 234/2005-2), 28. júna (veci R 241/2005-2 a R 802/2004-2) a 1. septembra 2006 (vec R 305/2005-2), týkajúce sa námietkového konania medzi Budějovickým Budvarom, národným podnikom, a Anheuser-Busch, Inc., sa zrušujú.**

3. **ÚHVT znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť dve tretiny trov konania, ktoré vznikli Budějovickému Budvaru, národnému podniku.**

4. **Anheuser-Busch znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť jednu tretinu trov konania, ktoré vznikli Budějovickému Budvaru, národnému podniku.**

Tiili Dehousse Wiszniewska-Białecka

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 16. decembra 2008.

Podpisy

Obsah

Právny rámec . . . . . II - 3564

A — Medzinárodné právo . . . . . II - 3564

B — Právo Spoločenstva . . . . . II - 3570

Okolnosti predchádzajúce sporu . . . . . II - 3572

A — Prihlášky ochrannej známky Spoločenstva podané zo strany Anheuser-Busch . . . . II - 3572

B — Námietky podané proti prihláškam ochrannej známky Spoločenstva . . . . . II - 3576

C — Rozhodnutia námietkového oddelenia . . . . . II - 3577

D — Rozhodnutia druhého odvolacieho senátu ÚHVT . . . . . II - 3579

Konanie a návrhy účastníkov konania . . . . . II - 3581

Právny stav . . . . . II - 3584

A — O prípustnosti a relevantnosti niektorých žalobných návrhov Budvaru . . . . . II - 3584

B — O veci samej . . . . . II - 3585

1. O prvej časti týkajúcej sa platnosti označenia pôvodu „bud“ . . . . . II - 3586

a) Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 3586

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . . . II - 3597

O označení pôvodu „bud“ zapísanom na základe Lisabonskej dohody . . . . . II - 3599

O označení „bud“ chránenom na základe dvojstrannej zmluvy . . . . . II - 3602

2. O druhej časti týkajúcej sa uplatnenia podmienok článku 8 ods. 4 nariadenia č. 40/94 . . . . . II - 3605

a) Tvrdenia účastníkov konania . . . . . II - 3605

Tvrdenia Budvaru . . . . . II - 3605

— O podmienke týkajúcej sa toho, že namietateľ má byť majiteľom uplatňovaného skoršieho práva . . . . . II - 3605

— O podmienke týkajúcej sa používania uplatňovaného skoršieho práva v obchodnom styku . . . II - 3606

— O podmienke týkajúcej sa práva vyplývajúceho z predmetného označenia . . . II - 3609

Tvrdenia ÚHVT . . . II - 3613

Tvrdenia Anheuser-Busch . . . II - 3615

b) Posúdenie Súdom prvého stupňa . . . II - 3621

O prvej výhrade týkajúcej sa používania označenia, ktorého význam nie je iba lokálny, v obchodnom styku . . . II - 3622

— O podmienke týkajúcej sa používania predmetného označenia v obchodnom styku . . . II - 3625

— O podmienke týkajúcej sa významu predmetného označenia . . . II - 3631

O druhej výhrade týkajúcej sa práva vyplývajúceho z označenia uplatňovaného na podporu námietok . . . II - 3633

O trovách . . . II - 3638